

OLAT NIEUWS

Clubblad w.s.v. Ollandse Lange Afstand Tippelaars • jaargang 28 • Nr. 6 • juni 2002

LUSTRUMTOCHT VAN 175 KM DOOR HET KEMPENLAND

Ollandse Lange Afstand Tippelaars
Opgericht 23 november 1967
Lid van de KNBLO, tevens aangesloten bij NBWB - KNAU - NFV (IVV)

OLAT-NIEUWS

**ERELEDEN w.s.v. OLAT: Piet Knoester*, Theo Tromp*
Jan van de Ven*, Hein Lenders**

-◇-

**LEDEN VAN VERDIENSTE: Jan Cortenbach, Tonny en Bert de Boer,
Antoon Stoop, Henk Plasman en Ad van Asten.**

*ook drager van de Cornelis van Montfort-trofee

inhoud OLAT-Nieuws juni 2002

Voorwoord door de voorzitter	4
Van de Bestuurstafel Hein Lenders	5
Ledenadministratie: mutaties	5
Onze jarigen	6
Wat zouden we zijn zonder enthousiaste vrijwilligers (door José Schimmel)..	
Wandelen op Dinsdag:	8
zomerprogramma 2002	
Clubreizen: programma 2002	9
Liefhebbers van wandelen in een heuvellandschap (Toon van Wordragen).....	
Clubwandeling van Coo naar Salmchateau.....	
Lange afstand-Prestatie-Snelwandelen:	12
Clubkampioenschap 2002	
Periode Programma	
Snelwandelen - programma.....	13
15 uur Loon op Zand (Klaas Bakker)	
Wandelpaden: Hertog Hendrikpad (Johan Vellinga, Op Goede Voet).....	14
De wandelende reporter 2 (Margriet Fischer)	15
OLAT-Lustrumwandeling Eersel (Mirjam Naninck)	20
Vermoeidheid weegt niet op tegen de euforie	21
Reis naar La Palma slot. (Peter van de Ven).....	23
Tielerwaardroute (Willemien Konink).....	27
Het Oudergem van Nederland (Henri Floor/Coos Verburg).....	28
Grenspalen tussen Nederland en België, vervolg verhaal door Piet Jansens.	30

Foto voorkaft: Voor de start van de 175 km in St.-Oedenrode

Foto's van: Peter van de Ven, Ad van Asten, Piet Jansens

Voorzitter:

Marinus van Roosmalen
Hoge Vonderstraat 7
5492 CH St.-Oedenrode
☎/ Fax 0413-475467
e-mail: MvRoosmalen@hetnet.nl

#

Vice-voorzitter:

Theo Tromp
Daalenbroek 32
6002 VN Weert
☎ 0495-450325
e-mail: m.h.tromp@hccnet.nl

#

Secretaris:

José Schimmel
Rulstraat 30
5662 ES Geldrop
☎ 040-2850809
e-mail: joeseschimmel@hotmail.com

#

Penningmeester:

Jos van den Bersselaar
Hagenkampweg Zd. 146
5615 DA Eindhoven
☎ 040-2524404
e-mail: j.f.c.j.vande.Bersselaar@freeler.nl

#

Notuliste Bestuursvergadering

Mariet Ahlers

Bestuursleden:

Hein Lenders
Herdersveld 159
5665 JN Geldrop

#

Toon van Wordragen
J. v. Stolbergstraat 10
6006 ZM Weert
☎ 0495-537775
e-mail: toon.van.wordragen@hetnet.nl

#

Ad Verbakel
Past. Bogaertsstr. 12
5469 EZ Keldonk
☎ 0413-212161

#

Banknummer OLAT:

13.82.11.736
t.n.v. penningmeester OLAT, Eindhoven

Gironummer OLAT:

17.75.156
t.n.v. penningmeester OLAT, Eindhoven

Ledenadministratie:

Nellie Leijssen
Jacobus Deckersstraat 9
5616 JN Eindhoven
☎ 040-252 6772

Clubreizen:

Toon van Wordragen
gironr. 70.68.01
t.n.v. OLAT-clubreizen
Weert.

Startbureau:

Jos van den Bersselaar
☎ 040 -2524404
Boetiek:
Mia Dielesen/Francien vd Laar
☎ 040-2552742/0499-471298
Parkoersen:

Ad Verbakel
☎ 0413-212161
OLAT-verzorging: Algemeen
Willem Schoonhen
☎ 040 - 2420422

Nijmegen

Vierdaagse verzorging:
Regina jr
Esther v/d Velden
Overnachting Vierdaagse
Hein Lenders
☎ 06-12074473
giro: 2608214

OLAT-Wandelpaden:

Theo Tromp

Redactie OLAT-Nieuws:

Margriet Fischer
José Schimmel a.i.
Peter van de Ven
Ad van Asten
Lupinelaan 27
5691 WC Son en Breugel
☎ 0499-473767 (ook fax)
a.h.van.asten@hccnet.nl
Verzending OLAT-Nieuws
Nellie Leijssen
Corrie Tiersma

OLAT WEBSITE

www.wandel-olat.org/

OLAT COMMISSIES

Lange afstand-Prestatie- en Snelwandelen, LPS:

Theo Tromp, coörd.

Mariet Ahlers

☎06-24175221

Hulstbosakker 47

5625 VS EINDHOVEN

marietaahlers@planet.nl

Paul Canters

Jan van de Ven

Ad van Asten

Clubblad OLAT-Nieuws:

Ad van Asten, coörd.

☎0499-473767

Lupinelaan 27

5691 WC SON

a.h.van.asten@hccnet.nl

Peter van de Ven

Margriet Fischer

Jose Schimmel a.i.

Hein Lenders b.a.

Clubreizen:

Toon van Wordragen

☎0495 - 537775

Jul. van Stolbergstraat 10

6006 ZM Weert

toon.van.wordragen@hetnet.nl

Simon Willems

Jan Hendrix

Theo Bouwmans

Kempische Wandeldagen

Joop Wesseling vz.

Mia Dielesen

☎040 - 2552742

Diephuisstraat 24

5652 PA Eindhoven

e-mail:

m.dielesenbeerens@chello.nl

Hein Lenders

Jos van den Bersselaar

Ad Verbakel

Marinus van Roosmalen

Jacques Smits

Wandelen op Dinsdag

Truus van Vessem

☎ 040-2110413

Redactie en Samenstelling:

Ad van Asten,

Peter van de Ven,

Margriet Fischer.

Jose Schimmel a.i.

Druk: A.L.J. Niëns, Weert

Inleveren Kopij:

Voor 16 juni voor plaatsing in het
juli/augustusnummer 2002 (dat begin juli
verschijnt.)

OLAT-Nieuws verschijnt maximaal 11x per jaar.

e-mail: a.h.van.asten@hccnet.nl

juni 2002
JAARGANG 28, NR. 6

Voorwoord

Het grote moment

Als je zo op een zomeravond, tijdens een korte vakantie, het voorwoord voor OLAT nieuws aan het voorbereiden bent, dan merk je wat een groot voorrecht je hebt om zo te mogen genieten van al het moois dat de natuur je laat zien hier in het zuiden.

Maar ik zeg al: 'korte vakantie', want het komende Pinksterweekend zou in het teken staan van 35 jaar OLAT. Voor deze gelegenheid hadden we wandeltochten georganiseerd voor elk wat wils.

Zo zijn er op zaterdag 18 mei om 09.35 uur in St.-Oedenrode 29 wandelaars vertrokken om aan een zware wandeltocht van 175 km te beginnen. 's Avonds om 19.00 uur gingen er in Eersel nog eens 25 wandelaars op stap om te beginnen aan de 110 km, om 22.00 uur zijn nog eens 27 wandelaars op de 80 km weggegaan. Op zondag 19 mei was er nog gelegenheid om te starten op de 40, 20 of 10 km. We mogen terugzien op een druk maar vooral een geslaagd weekend, dat is dan dankzij de voorbereiding van het vele werk dat door diverse vrijwilligers is gedaan. Maar zeer zeker wil ik de mensen niet vergeten, die bij OLAT kwamen wandelen, want zonder jullie zouden we geen wandelingen kunnen organiseren en zeer zeker geen lange afstanden. Ook wil ik niet vergeten om alle belangstellenden te bedanken, die de wandelaars uitgeleide hebben gedaan. Ik ga geen namen noemen, maar bedank bij deze al degenen die hebben bijgedragen tot het slagen van dit grote evenement. We hebben als OLAT veel positieve reacties mogen ontvangen van de wandelaars.

Zo mogen we dan weer een lustrum wandeltocht afsluiten en vooruitkijken naar de 40 jaar.

Mijn persoonlijke mening is dat er in de afgelopen 35 jaar door de inzet van hardwerkende bestuurders en de medewerking van velen, in een soms moeilijke tijd, een prachtig stuk werk is geklaard.

En daar mogen we trots op zijn. We zijn al deze mensen veel dank verschuldigd.

**Tot volgende maand,
Marinus van Roosmalen, voorzitter**

Van de bestuurstafel: door Hein Lenders

LUSTRUM- EN KEMPENLANDTOCHT.

Het eerste deel van de meivergadering vond plaats met de LPS-Commissie. Het is een uitgebreide bespreking geworden aan de hand van het draaiboek. Daarbij is gebleken dat er een veelvoud van werk is, dat gedaan moet worden en waarbij veel enthousiaste vrijwilligers onontbeerlijk zijn. Niets mag aan het toeval overgelaten worden. Een greep uit die werkzaamheden: routes uitzetten, in kaart brengen en beschrijven, beprijzen en ontpijlen (lint, pijlen en krijt), diverse verzorgingsposten, die steeds weer nieuwe posities moeten innemen naarmate de wandelaars de route afleggen, het startbureau met inschrijvingen, ophalen en begeleiden van de wandelaars, enz.

WANDELWEGEN.

Tijdens een te Sint-Oedenrode gehouden hoorzitting, naar aanleiding van bezwaarschriften, is gebleken dat er weinig kans bestaat dat er tunnels / viaducten ten behoeve van wandelaars / fietsers zullen worden aangelegd bij de verwezenlijking van de A50. Dit is jammer voor de wandelwegen die in dat gebied lopen en voor nog te organiseren wandeltochten.

DE GANZENHEUVEL.

Vermeld kan worden dat de accommodatie geheel is volgeboekt. Eventueel opgevallen plaatsen (door ziekte of anderszins) worden ingenomen door personen die op een wachtlijst staan.

RECTIFICATIE.

Zoals eerder werd vermeld kunnen de inschrijfkarten van de 4Daagse van Nijmegen bij de OLAT-vertegenwoordigers worden ingeleverd. Onze vereniging ontvangt van de KNBLO een reductie per ingeleverde kaart. Dit bedrag is in eerste instantie bedoeld voor de wandelaar, deze kan vervolgens dat bedrag doneren aan OLAT. Als de wandelaar het bedrag zelf wenst te ontvangen, moet deze het bank-/gironummer op de kaart vermelden. In dat geval wordt het bedrag op de vermelde rekening gestort.

Tot een volgende keer en als altijd.....blijf wandelen

HEIN

Deelnemerskaart 4-Daagse

Het bestuur hoopt dat weer veel 4-Daagse wandelaars de oproepkaart, na afhalen van de startkaart op maandag 15 juli, zullen inleveren bij de OLAT-stand op het 4-Daagseterrein 'De Wedren'. De korting, die door de 4-Daagse organisatie ter beschikking wordt gesteld, kunt u zodoende ten gunste laten komen van OLAT. Indien u deze korting zelf wilt ontvangen, kunt u dat doen door het vermelden van uw Giro/banknummer op de kaart.

Vindt u het makkelijker de kaart op een ander tijdstip in te leveren, dan kan dat tijdens de 4-Daagse bij de OLAT-vertegenwoordiger in 'De Ganzenheuvel', of bij een van de verzorgers bij de OLAT-stands onderweg.

Alvast bij voorbaat dank, namens OLAT

Kijk ook eens op: www.wandel-olat.org/

U vindt er o.a. onze programma's, foto's van onderweg, actuele stand clubkampioenschap

Nellie Leijssen

Jacobus Deckersstraat 9 5616 JN Eindhoven

☎040-2526772 e-mail nellie_leij@hotmail.com

Alle wijzigingen rechtstreeks doorgeven aan de ledenadministratie. Mocht U bezwaren hebben tegen een aspirant-lid, dan verzoeken wij U dat binnen 14 dagen na het verschijnen van het verenigingsorgaan met argumenten te melden bij het secretariaat. Het lidmaatschap gaat pas in als de verschuldigde bedragen zijn ontvangen. Om in aanmerking te komen voor korting tijdens de tochten is het noodzakelijk uw lidmaatschapskaart te tonen bij het startbureau.

Ledenadministratie

Aangenomen:

Jannie Frenk-Bosch
Leo Frenk
L. Foederen-Bevers
Marca Nelen
Margriet Stroucken

Geldrop
Geldrop
Sint-Oedenrode
Etten-Leur
Tegelen

Hannie Sterken Verberne
Ad Ketelaars
Martina de Wit-Verbakel
Jan de Wit

Helmond
Sint- Oedenrode
Veghel
Veghel

Adreswijziging:

John van Puijvelde , Desiree en Jose Hanraets nieuw adres September 1944 str 107 6418 AW Heerlen

Opzegging:

Jacqueline en Freek van Lochem Kruberg 14 5632 PH Eindhoven

ONZE JARIGEN

De volgende personen willen wij feliciteren met hun verjaardag. Wij hopen dat zij deze dag in goede gezondheid kunnen vieren.

JUNI

15	Hermaan Geenen	Eindhoven	Joost Scheffer	Den Helder
	R. Hendriks	Heeze	Huub Raymakers	Oss
16	Marijke Schreurs	Eindhoven	Theo van Hamond	Sint-Oedenrode
18	Henny Bakermans	Geldrop	Jos Scheepers	Weert
	Hedy van Erp	Sint-Oedenrode	Gerrit Legierse	Mierlo
20	Jan van de Ven	Schijndel	Peer van Ool	Veldhoven
21	Sonja Schokker	Sint-Oedenrode	Jan Wasscher	Geldrop
	Cor Broerse	Leerdam	Jacques van Griethuizen	Hazerswoude
22	Jo Hak	Best	Mario Morre	St.Michielsgestel
	Cindy Woudenberg	Eindhoven	Toiny van Woensel	O-W-Middelbeers
23	Jo Watzeels	Prinsenbeek	Nellie de Roy-Boorsma	Helmond
	Toos Glaudemans-Eysvogel	O-W-Middelbeers	Henk Boorsma	Maarheeze
	Wim Helder	Delft	W. Hermes	Nuenen
24	Nico Hink	Veldhoven	Jan Rodenburg	Sint-Oedenrode
	Helena Lankreijer	Veldhoven	Gerard Sellmeijer	Tilburg
25	Bob Bruijning	Nuenen	Ton van de Heuvel	Eindhoven
	Jeannette van Boerdonk	Keldonk	Grada Schilder	Deurne
	Sumatha Thakurta	Veghel	Marian Post	Utrecht
	Evert Morren	Epe	Anna Klerk-van de Winden	Waalre
26	Tonny Neerven-van Extel	Beek en Donk	Frances Rouppe van der Voort	Eindheuveld
27	Wim Peters	Veghel	Ad Koertjes	Zevenaar
	Marion Konings	Sint-Oedenrode	Martin van Riet	Nuenen
28	Ben Smeenk	Maassluis	Wim Bakker	Dinteloord
	Wilma Timmermans-Petersen	Veghel	Ed Nieuwendijk	Oisterwijk
	Madge Verleun	Veldhoven	Tiny Nouwens	Nuenen
29	Henny van der Haring	Oisterwijk	Bert Timmermans	Veghel
	Jan van Erp	Eindhoven	Martine Wooning Vrolijk	Berkel-en-Rodenrijs
30	Jos van den Bersselaar	Eindhoven	Theo van de Ven	Boekel
juli			Jan van de Heuvel	Eindhoven
2	Ria Vredendregt	Zwijndrecht	Herman Wooning	Berkel-en-Rodenrijs
3	Noor Wijkman	Eindhoven		

Waar zou OLAT zijn zonder enthousiaste VRIJWILLIGERS.....

Ik stel u voor: Esther van de Velden (OLAT-verzorging)

Door: José Schimmel.

Volgens de anwb-routeplanner zou het me 29 minuten kosten om van Geldrop naar Veghel te geraken, dus om klokslag halfacht vertrek ik om inderdaad om 20.00 uur bij Esther van de Velden aan te bellen. Ze bewoont in het hartje van de stad een knus appartement.

Vriendelijk wordt me koffie aangeboden en na enig geharrewar met mijn stokoude cassetterecordertje zitten we allebei klaar voor het interview dat ik haar kom afnemen.

Ik heb voor Esther gekozen omdat zij al jaren werkt in de OLAT-verzorging. Met name de 4-Daagse Nijmegen wordt, samen met Willem Schoonhen, door haar gecoördineerd. Daar dit jaarlijkse spektakel nu alweer bijna voor de deur staat leek het me leuk daar wat meer over te weten te komen. Als 4-Daagse loper zijn de kilometers het allerbelangrijkste maar de versterking van de innerlijke mens is minstens zo belangrijk. Het moet een immense klus zijn om de verzorging van zo'n groots evenement in goede banen te leiden. Discipline in combinatie met

verantwoordelijkheidsgevoel maar vooral plezier in wat je doet blijken, tijdens dit gesprek, de ingrediënten om het allemaal een week lang vol te houden en ook nog soepel te laten verlopen.

Esther is 33 jaar geleden geboren in het verre Friesland om al vrij snel daarna, samen met haar ouders, in het Brabantse Veghel te wortelen. En met wortelen bedoel ik ook echt wortelen want ze is er nooit meer vandaan geweest. Ze voelt zich er prima thuis, heeft een leuke fulltime baan in Uden als magazijnadministratrice en daarnaast gaat ze graag naar het theater op z'n tijd, vooral cabaret is favoriet. Nu was voor mij natuurlijk de verleiding groot om daar een boom over op te zetten (daar ik zelf al 13 jaar in een theater werk) maar ik heb mezelf beheerst, want daar kwam ik tenslotte niet voor.....

Esther blijkt ook een familiemens, geniet van het 'tante zijn', en speelt graag spelletjes met haar moeder die om de hoek woont. Kaarten blijkt dan favoriet en het op dit moment razend-populaire 'Kolonisten'.

Als ik haar vraag hoe ze in aanraking is gekomen met OLAT, blijkt dat haar ouders 'beroemde' OLAT coryfeeën zijn. Ben van de Velden, haar vader, is jarenlang voorzitter geweest van de club. Moeder is secretaris geweest. Nou ja..... ik wist het niet en ik ben toch al enige jaren lid. Nou kan dat natuurlijk ook aan mij liggen.....

Afijn, Esther is dus als kind gewoon 'meegesleurd' naar al die tochten, zodoende dus.

Esther was kennelijk niet het rebelse type dat per definitie niet leuk vindt dat ouders leuk vinden en omgekeerd, want Esther vond het reuze gezellig. Er waren meerdere gezinnen die kinderen meenamen en dat contact was prima. Zo is Esther dus als kind 'aan de wandel geraakt'. Zelf heeft ze 2 keer de 4-Daagse van

Nijmegen gelopen en moest helaas voor zichzelf de conclusie trekken dat ze er toch niet echt voor in de wieg gelegd is. Blaren, pijn, nee niks voor haar. Wandelen doet ze nu helemaal niet meer. De verzorging van de wandelaars is haar daarentegen wel toevertrouwd. Het is een grote hobby van haar en zoals ze erover vertelt merk ik dat ze het met hart en ziel doet.

Jong geleerd aankomende 4-Daagse wordt voor Esther de 21ste keer!!

Ze nestelt zich met een hele ploeg in 'De Ganzenheuvel', het onderkomen van OLAT in Nijmegen. De verzorging heeft daar een eigen ruimte waar ze samen slapen. Ze werken in twee ploegen: de vroege die om half 4 al op pad moeten en de late om half 7.

Iedere dag toch weer twee posten inrichten. Om dat allemaal voor elkaar te krijgen heeft de club in februari al een eerste vergadering om het draaiboek door te nemen. Allereerst is het zaak de standplaatsen vast te leggen. Voorts is het natuurlijk zorgen voor een koelwagen, het materiaal e.d.. De regels worden met het jaar verder aangescherpt als het gaat om hygiëne. 'De Keuringsdienst van Waren' inspecteert dan ook driftig, temperaturen van de karnemelk enz. Versproducten, zoals de melk, worden iedere dag opnieuw besteld bij een supermarkt. Dat garandeert natuurlijk ook goede kwaliteit. Zo komen we eigenlijk al pratende ook op de vraag waarom het bij de OLAT-post altijd zo'n drukte van belang is.

Het is niet zozeer de kwaliteit als wel de prijs die de mensen lokt. OLAT vraagt namelijk maar winig: voorgaande jaren 75 cent per consumptie!!

Dit jaar gaat er overigens een prijsverhoging aankomen, maar dan nog is die ver beneden de prijs van alle commerciële kramen. Ja, ja, "ons ben zunig". De Nederlander doet zijn reputatie (dit is geen vooroordeel) hier gelden. Ook hoor ik van Esther dat veel kinderen, die de 4-Daagse lopen, OLAT als rustpost gebruiken, zij hebben natuurlijk niet zo'n dikke beurs.

Maar bovenal is het succes, van zo'n 4000 bezoekers per kraam (2x per dag, 4x per week = 24.000!!), te danken aan de gezellige sfeer bij de OLAT-posten.

En dan te bedenken dat Esther 's avonds, na een lange dag werken op de post, ook nog eens die kassen controleert en administratief verwerkt.

Dat werk, wat natuurlijk energie vreet, kun je dus ook alleen volhouden als je er liefde voor hebt en dat heeft Esther. Ze geeft zelf ook aan dat ze het voor geen goud zou willen missen.

Er ontstaat met alle medewerkers tijdens die week een bijzondere band.

In de loop der jaren hebben ze ook veel meegemaakt met elkaar, met wandelaars. Ruzie met de 'buurman', die baalt van de lage OLAT-prijzen en zelf daardoor minder klanten krijgt.

Zo vertelt Esther me ook dat ieder jaar de borden, waarop aangekondigd wordt dat OLAT er over 1500 meter zal staan, 'verdwijnen'. De concurrenten verstoppen ze achter de struiken.

De vrije markt is ook een harde strijd om de knikkers voor een aantal mensen.

Ik doe haar de suggestie spandoeken hoog in de bomen te hangen ipv. die borden te plaatsen.

Willem, jij kunt dat toch wel regelen hè!?!

Als ik haar vraag of ze nog wel tijd en energie heeft om van de gezellige sfeer in Nijmegen te kunnen genieten, antwoordt ze met de opmerking: ja hoor, slapen doe ik thuis wel weer!!

Behalve Nijmegen staat Esther meestal ook te verzorgen tijdens de winterserietochten van OLAT. Ook dat zijn lange dagen, extreem vroeg uit de veren en 's avonds, als de meeste wandelaars allang thuis op de bank zitten, heel laat klaar. Want alles moet natuurlijk afgebroken, opgeruimd, afgewassen en weggebracht worden. Als wij wandelaars ons kopje bouillon of chocolademelk krijgen aan de kraam in het bos staan we daar misschien niet zo direct bij stil.

Esther je bent een kanjer, samen met al je collega-verzorgers natuurlijk.

Als ik afscheid neem en het pand wil verlaten, loop ik per ongeluk, ipv de hal, de slaapkamer in. Nou wat ik daar zag.....(grapje). We schieten allebei in de lach.

Het was een leuk, open gesprek en ik bedank haar voor de gastvrijheid en de genomen tijd.

WANDELEN OP DINSDAG

- Start klokke tien, voorzien van leeftocht en hondje thuislaten.
- Tochtlengte ± 20 km, tempo ± 5 km/h.
- Gids voorzien van routebeschrijving - ook bij improvisatie - gaat altijd voorop.
- Secondant, eveneens met routebeschrijving, voert de achterhoede.
- De wandeling heeft 'n recreatief karakter met tijd voor 'n bezienswaardigheid, immers:

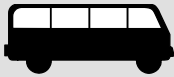
Wandelen is het stilstaan bij dingen onderweg

Wandelen op Dinsdag Zomerprogramma 2002

Data	Wandeltocht	Startplaats
11-jun	Heusden	Rondvaartboot 'Wiljo' in de haven van Heusden
25-jun	Cranendonck	Café 'De Bout', Dorpsstraat 39, Soerendonck
9-jul	Dommel/Tongelreep	P-terrein zwembad 'De Tongelreep' Eindhoven.
23-jul	Het Weerter Rondje	Manege 'De IJzeren Man', IJzerenmanweg 5, Weert Wijziging
6 aug.	Géén wandeling	i.v.m.de Kempische wandeldagen vooraf
20 aug.	Waterlelieroute	Café 'De drie Zwaantjes', Petrus Dondersplein 7, St. Michielsgestel
3 sept.	De Liskes	Café 'De Woeste Hoeve', Mgr.Kuypersplein, Borkel & Schaft
17 sept.	De Grootte Peel	Bezoekerscentrum Ospel
1 okt.	Venroderoute	Café 'De Oude Ketting', Bossche Weg, Boxtel
15 okt.	Heideroute	Café 'De Hut van Mie Pils', Leenderweg 1, Aalst (in 't bos)
29 okt.	Sittard-Valkenburg	N.S.station Sittard

Wilt u meer weten over WOD, bel dan voor informatie: Truus van Vessem

☎ 040 – 2110413

OLAT - CLUBREIZEN Programma 2002

20-04-2002	GR 572 Long Champ - Trois Ponts	30 en 18 km
15-06-2002	GR 56 Hockai - Monschau	31 - 21- 17 km
24-08-2002	GR 5 Saint-Remy - Banneux	30 en 16 km
21/22-09-2002	GR 56 en een gepijlde route.	Overnachting in een groot huis in de buurt van Malmedy.
26-10-2002	????????????	

Reglement Clubreizen OLAT

Inschrijven mogelijk tot 1 maand voor de reisdatum.

Inschrijven d.m.v. overmaking op giro nr. 70.68.01 t.n.v. W.S.V OLAT Weert, onder vermelding van: datum clubreis en het aantal personen dat deelneemt en de gewenste opstapplaats.

Kosten: dagtocht OLAT-leden €17,50
Niet-leden €20,00

Kosten weekend: OLAT-leden €50,00 Niet-leden €57,00

Afmelden is telefonisch mogelijk. ☎ 0495-537775

Bij afmelding tot uiterlijk 10 dagen voor de tocht kan de betaling worden doorgeboekt naar de volgende tocht.

Op uw verzoek kan 't bedrag minus €1,10 worden teruggestort.

Bij afmelding binnen 10 dagen voor de tocht wordt niet meer terugbetaald of doorgeboekt.

Mocht u verkeerd gelopen zijn bel na de afgesproken tijd de **NOODTELEFOON 06 130 111 44**

Opstapplaatsen en	-tijden:	En bij voldoende belangstelling ook in: Sint Oedenrode, Son, Leende, Boxtel, Veghel, Keldonk, Helmond, Someren en Nederweert.
Eindhoven NS(Fuutlaan)	7.25 uur	
Weert NS	8.10 uur	

Tenslotte: Zorg voor een geldig grensdocument. Er is een excursieverzekering afgesloten. Deze geldt niet voor bagage en kostbaarheden.

Informatie en inschrijfadres:

Toon van Wordragen, Juliana van Stolbergstraat 10, 6006 ZM Weert, ☎ 0495-537775

E-mail: toon.van.wordragen@hetnet.nl

Liefhebbers van wandelen in een heuvelandschap

U houdt van wandelen in een bergachtige omgeving met onderweg prachtige vergezichten en kleine gehuchten, waarbij u soms langs een rivier of een kabbelend beekje loopt! Dat is mogelijk en niet eens zo ver van hier.

Op amper 2 uur reizen kunt u aan de wandel met OLAT-Clubreizen.

Op zaterdag 15 juni organiseert OLAT alweer haar 3^e clubreis in dit seizoen met een dagtocht naar de Ardennen.

Dan lopen we een stuk van de GR 56 van Hockai, een plaatsje in de buurt van Malmedy, naar het toeristenplaatsje Monschau in Duitsland net onder Aken.

Als u besluit om met ons mee te gaan dan kunt u kiezen uit 3 afstanden: 17, 22 of 30 km.

De 30 km afstand is een tocht voor de meer ervaren wandelaars. We wandelen meestal over een GR-route, dat in wezen een lange afstandswandelweg is. Meestal kunnen we rond 10.00 uur aan de wandeling beginnen.

Deelnameprijs niet OLAT-leden □ 20,00 en OLAT-leden □ 17,50. Wij vervoeren u naar het wandelparadijs met een luxe touringcar, die op diverse plaatsen wandelaars ophaalt.

Moet u echt ook eens doen, het is gezellig en gezond.

Tip: Neem zelf iets te eten en te drinken mee voor onderweg, maar laat u ook verrassen door ons verzorgingsteam, dat tijdens deze reis, een stukje verzorging aanbiedt.

Er zijn nog enkele plaatsen vrij. Mocht u belangstelling hebben voor deze reis neem dan contact op met mij. Dan weet u meteen of u mee kunt, en waar u op kunt stappen.

Namens de commissie OLAT clubreizen: Toon van Wordragen.

Clubwandeling van Coo naar Salmchâteau

Ad van Asten

Vandaag wandelden we weer een mooie tocht in een 'druk' GR-gebied. Maar liefst 7 GR-routes zijn in de streek rond Vielsalm geprojecteerd. Toon van

Wordragen koos met zijn mannen voor een traject van ruim 25 km op de GR571-572.

We hoefden eigenlijk ook maar een eindje België in, en dat waren we de laatste clubreizen niet meer gewend.

We kwamen daarom al vroeg bij de Watervallen van Coo. Het parkeerterrein was nog helemaal alleen voor ons, evenals de restauratie. Met de koffieautomaat was de bediening geen probleem en voor we het doorhadden, zaten we aan de 'verkeerde' versnapering, ten-

minste wat de reservering vooraf betrof. Hiermee liep de besproken 'Le Baron' wel twee bussen mis, maar alez: daar gaan we een volgende keer wel eens langs.

Er was nog tijd om een plaatje van de cascades te maken, nu zonder publiek. Trouwens die 'beroemde' waterpartijen schijnen er pas zo'n 400 jaar te zijn, 'dankzij' een stel monniken van de nabij gelegen Abdij van Stavelot, die een bocht in de Amblève doorstaken en zo deze bewonderenswaardige 'must' voor Coo en omstreken creëerden.

Als we de papieren van Toon hebben gekregen gaan we op stap.

Samen met Piet van de Laar en Piet van Bommel en mijzelf zijn we in dit verhaal weer: wij.

Na zo'n 500 meter mogen we omhoog, en het is al meteen een ferme klim. Gelukkig zijn onze Belgische GR-ontwerpers verstandige mensen, want ze laten ons zigzaggend naar boven klauteren, dit om erosie van de berg te voorkomen, maar niet ondenkbaar is dat ze zelf bij het bewegwijzeren ook niet constant recht omhoog hebben gekeken, want dan hadden ze er die mogelijk steilere varianten wel bijgenomen.

Hoe hoger we komen hoe meer we ons afvragen of het niet verstandiger geweest zou zijn om de stoeltjeslift te nemen die in een schim aan ons voorbij trekt. Als we de eerste helling bedwongen hebben, zijn 'we' wel een 'beetje' uit elkaar geraakt, maar dat geeft me wel de kans om even het zout uit de ogen te wissen. Trouwens met matglas voor de ogen is het niet handig om opstapjes te vinden. Die doemden evenwel al na een paar minuutjes op en we begonnen alweer aan een nieuwe flank. De picknicktafeltjes op deze helling zijn legio, waarvan enkele zelfs overdekt. Helaas hangt er nog een nevel over het dal, en is het zinloos een plaatje te schieten van de ster(ren) of 'het prachtige vergezicht over Coo'. Ik denk dat we al een dik uur onderweg zijn als we bij de brug over de Amblève komen in Trois-

Ponts. Volgens Belgische maatstaven hebben we er amper twee en halve kilometer op zitten.

De oorzaak van dit 'slechte' presteren zit in de vreemde manier van indelen van de route. De Belgen zetten namelijk de 'kenmerken' met afstand en tijd aan het einde van het traject. Daarom vragen GR-wandelaars zich ook altijd af waar tijdens onze 4Daagse de 'Zevenheuvelen' eigenlijk beginnen!

Vanaf Trois-Ponts heet het pad dat we volgen de GR-Salm en pretendeert het gelijknamige riviertje te volgen. Vanaf dit begin volgden we dan ook het knusse riviertje, maar na korte tijd mochten we weer bergopwaarts. We liepen over een rotsachtig pad een helling af en begonnen even later weer aan nieuwe uitdaging. En zo bleef dit eerste deel van de route een aaneenschakeling van klimmen en dalen door een geweldig landschap.

Na 10 km 'wandelplezier' kwamen we bij onze verzor-

gingspost. Deze wordt nu bemand door Jan en Frans onze chauffeurs, Toon en Dini zijn al door om de soep-post in te installeren. We waren niet de laatsten, maar met een klok die al richting één liep, en met nogal wat kilometers voor de boeg, zouden we de resterende tijd hard nodig hebben.

Het traject dat we nu volgden is minder steil. Eerst kwamen we nog in het plaatsje Spineu, waarna we de Salm overstaken, via de brug van Rochelival, en gin-

gen toen net voor het gelijknamige plaatsje weer een stijgend pad op. Halleux is een wat grotere plaats in dit dun bevolkte gebied en daarom hebben ze er ook Grand voorgezet. We wandelden er doorheen en kregen even later nog een mooi vergezicht over het plaatsje toen we de plaatselijke berg hadden beklommen.

We lieten het landgoed Monti voor wat het is, evenals het gelijknamige 'wildpark' met zijn schattige geitjes en reetjes. Trouwens wisten we dat de specialiteit van dit landgoed 'gebraden speenvarken' is.! Het aangekondigd restaurant kwam echter niet in zicht en daarom besloten we manhaftig onze dorst te bedwingen en koers te zetten naar de soeppost.

Hourt, alweer zo'n plaatsje waar enkele tientallen gezinnen wonen, was het laatste stukje bewoonde wereld waar we doorheen kwamen, maar er is geen horeca-gelegenheid.

In het bosgebied waarin we daarna terecht kwamen is de markering niet optimaal. Onze voorloper Piet, en hij had nog wel papieren in de hand, liep even op de automatische piloot en dat werd funest. We zagen al een poosje geen tekens meer en ik riep Piet terug, en ook de mensen die achter ons liepen begonnen te twijfelen. Nu is Piet voor veel dingen in, maar teruglopen is toch zijn allerlaatste optie: 'ik kijk nog even verder' was zijn antwoord toen wij kenbaar maakten dat wij wèl terug gingen. Al vlug ontdekten we de oorzaak van ons 'mistappen': we hadden gewoon rechtdoor moeten lopen over het breedste bospad, maar hoe vind je dat zo vlug als alle andere mogelijkheden ook staan beschreven?

Voor het eerst maken we hier in de Ardennen ook kennis met markeringen bestemd voor mountainbikers. 'Onze' kleuren, maar dan in sterk vergrote vorm. Over een tijdje vinden we ook hier door de kleur ons pad niet meer. (Onlangs ontdekte we overigens in de omgeving van St.-Oedenrode een 'nieuwe markeringskleur': witblauw in een beschaafde afmeting van de wandelmakingen. Zou 'dat' ons naast: witrood, witgeel, geelblauw, geelrood, oranje-rood ook op een pad kunnen wijzen?)

Bij een beekje, dat we moeten oversteken, besluiten Piet en ik even op de andere Piet te wachten. Ofschoon ik ervan overtuigd was dat hij zijn pad wel gevonden zou hebben, kwam hij even later ons toch nog achterop lopen! Later hoorde ik dat ook veel anderen van onze groep in het begin van het bos de verkeerde keus maakten en langs de spoorlijn naar Vielsalm zijn gewandeld.

Een 'echte' cowboy laat ons zien dat het beekje doorwaadbaar is, maar wij kozen toch voor de droge manier. Even later hebben we een fantastisch uitzicht op Vielsalm en een tegen een berghelling gelegen vakantie-urbanisatie. Net voor het plaatsje Rencheux staan Toon en Dini met de soeppost. Aan die versterking zijn we inmiddels wel toe. Wandelmaat Piet van Bommel besluit om vanaf hier niet verder te wandelen, de benen zijn een beetje zwaar geworden.

We treffen even verderop een bus van 'van Hoof', dus er zal ook wel een frituur in de buurt zijn geweest.

Als wandelaar mogen we evenwel een 'doodlopende' straat in die ons naar het begin van de laatste helling brengt. Het lijkt echter erger dan het is en na een uurtje wandelen komen we bij het kasteel van Salmchateau. Binnen de ommuring van de voormalige burcht is een villa gebouwd en het terrein is niet toegankelijk. Het voormalige Graafschap Salm kreeg haar eerste burcht rond 1150, maar in de 14^e eeuw werd de burcht die in Vielsalm stond, vervangen door een kasteel in de buurt van de plaats die nu Salmchateau heet. Van het kasteel rest nog alleen de massale toegangspoort die nu enig reliëf geeft aan de villa die op de binnenplaats is gebouwd.

We keken nog even of we de geit met de gouden horens in het oog konden krijgen, die hier ergens 'de Schat van de Graven' bewaakt die onder een der rotsblokken ligt verstopt.

In deze omgeving was er tot midden vorige eeuw een bijzondere bedrijvigheid. Hier werd namelijk sinds enige eeuwen een zeer hard gesteente gewonnen dat hoofdzakelijk werd gebruikt als 'slijpsteen' voor o.a. scheermessen.

Het dorpje zelf ligt liefelijk in een dal en maakt van bovenaf gezien de nodige indruk. Een speciaal wandelpaadje brengt ons in het dorp, waar bij het eerste het beste café een groot deel van onze groep is neergestreken. We willen geen spelbreker zijn en maken geestdriftig gebruik van de geboden gastvrijheid. Waarschijnlijk kwamen de geplande kilometers niet overeen met de werkelijke opdracht, want er bleek nog voldoende tijd over te zijn voor we naar de bussen werden gemaand.

Deze tocht was weer een voortreffelijke keus van Toon en zijn clubreiscommissie en we zien alweer reikhalzend uit naar de volgende tocht, op 15 juni, als we een stuk van de GR 56, tussen Hockai en Monschau gaan verkennen.

Intussen: hebben we ons ook alweer massaal gemeld voor het clubweekend van 21/22 september?

Clubkampioenschap OLAT 2002:

Lange afstand-Prestatie-Snelwandelen

Per 20 mei 2002

Hugo Prinsen	4870	Frances Rouppe vd Voort	1195	Wim Peters	470
Theo Klanke	4055	Ad Verbakel	1080	Paul Koks	440
Hanny Klumpkens	3990	Ben Duin	1050	Bertie Mennen	280
Paul Canters	3930	Piet van de Laar	1030	Theo Gijzen	280
Sjef Koolen	3830	Ad van Asten	1030	Jan v/d Zanden	280
Klaas Bakker	3210	Michel van Krimpen	990	Louis Vernie	280
Marcella Creemers	2890	Ronald van Oort	990	Peter v/d Ven	280
Rolf Craanen	2870	Ad Mollen	930	Caroline Dinmussen-Vernie	280
Evert v Ampting	2470	Anne Radder	925	Wim v/d Wittenboer	280
Frits Mennen	2385	Jeannette v Boerdonk	850	Willem Steenbakkers	280
Frits van Duijnhoven	2085	Wim van Gemert	750	José Schimmel	280
Jans v Griethuizen	2050	Ron Timmermans	725	Peter van de Meijs	280
Andre Loos	2030	Jan Soetens	670	Ted Liebrechts	280
Boetje Huliselan	1995	Co Tops	650	Theo Lormans	280
Henk Plasman	1825	Jan Stevens	650	Ben Smeenk	280
Kees Lambregts	1730	Riet Emans	600	Rien vd Rijt	275
Herman Claude	1700	Cees Punselie	600	Antoon Asveld	250
Conny Raymakers	1655	Wim Brooymans	560	Marco Timmermans	250
Huub Raymakers	1655	Joop Krul	530	Inge van Egmond	250
Piet de Ruijter	1620	Jet van den Bersselaar	530	Chris Sluyter	250
Servee Derks	1570	Anton Leijgraaf	530	Kees Mol	250
Jan Warrink	1530	Hans van Ginkel	500	Hein Dirks	250
Marca Nelen	1340	Gerard Meeuws	500	Ton van Dijk	250
Theo Tromp	1228	Bert Timmermans	475	Rob Keatlaar	250

OLAT-deelnemers aan de Lustrumtocht 2002.

175 km :

Rolf Craanen
Jans Griethuizen
Claude Herman
Theo Klanke
Hanny Klumpkens
Sjef Koolen
Hugo Prinsen
Connie Raymakers
Huub Raymakers
Frances Rouppe v/d Voort (100 km)

110 km :

Piet de Ruijter
Co Tops
Jan Warrink
Frits Mennen
Jan Stevens
Ad Mollen

80 km :

Evert van Ampting
Ad van Asten
Wim van Gemert
Hans van Ginkel
Boetje Huliselan
Piet van de Laar
Andre Loos
Marca Nelen
Anne Radder
Gerard Meeuws

PROGRAMMA OLAT CLUBKAMPIOENSCHAP 2002

Tochten die in de komende periode meetellen voor het Clubkampioenschap OLAT 2002

07 juni	Nacht van Zwolle	80-100 km	finish 200 punten afstand: +80 +100
07 juni	Steenwijk Kennedymars	80 km	finish 280 punten
08 juni	Kennedymars Anna Pauwlonia	80 km	finish 280 punten + tijdsbonus binnen 13 uur
14 juni	Rijsbergen Kennedymars	80 km	finish 280 punten
22 juni	LAT Amsterdam-Leeuwarden	150 km	finish 450 punten
27 juli	Jubileumtocht De LAT	185 km-650 pt; 125 km-450 pt; 95 km-300 pt	

Per deelnemer geldt dat uitsluitend één tocht per weekend (vrijdag tot en met zondag) meetelt om punten te scoren. De deelnemer mag zelf bepalen welke tocht hij of zij laat meetellen voor het clubkampioenschap.

Na deelname aan 'n tocht dient u zich telefonisch of schriftelijk te melden bij de commissie LPS:
of bij de Redactie van OLAT-Nieuws: Ad van Asten ☎ 0499-473767 ook fax, of per e-mail a.h.van.asten@hccnet.nl

SECTIE LANGE AFSTAND VAN DE KNBLO

Afgelopen periode zijn de volgende Long Distance Walkers uitgereikt en wij feliciteren deze wandelaars met hun presentatie.

Long Distance Walker Brons

043	Rob Frielink	Nijmegen	Kring Gelderland	10 mei 2002
044	Anton Nap	Harmelen	WS'78	10 mei 2002

Master Long Distance Walker

018	Rolf Craanen	Amersfoort	RWV/LAT/OLAT	10 mei 2002
-----	--------------	------------	--------------	-------------

Kalender snelwandelen:

juni

07	Zaandam	Zaanland	Baanwedstrijden
15	Hellevoetsluis	Pallas	Wegwedstrijden 5 en 10 km
21/23	Assen	AAC'61	NK baan junioren
juli			
05	Zaandam	Zaanland	Baanwedstrijden snelwandelen
06	Best	Gen. Michaelis	Baanwedstrijden snelwandelen
27	Sittard	Unitas	Baanwedstrijden snelwandelen

10/11 augustus Blackpool (GBR) Centurion info: Piet Jansens tel. 035-6018465

Algemene informatie snelwandelen: Hans van der Knaap ☎ 010-4662015 e-mail: Hansvanderknaap@cs.com

15 uur Loon op Zand van 20 op 21 april

Door Klaas Bakker

Het beloofde een mooi, droog en zonnig weekeinde te worden, zonder nachtvorst of harde wind. Daarom ben ik maar eens op de fiets naar Loon op Zand gereden. Dat is binnendoor vanuit Vught ongeveer 17 km. Eenmaal aangekomen in sporthal 'De Wetering' was er tijd genoeg om bij te komen van de rit en alles in orde te maken voor de komende nacht.

Nadat de jeugd het parkoers had ingelopen, stonden wij, met 78 deelnemers, om 21.00 uur klaar voor de start. Eerst zouden we twee kleine ronden lopen van 1900 meter, daarna overgaande op de grote ronde van 4750 meter. Die zouden we dan volgen tot de volgende morgen 10.30 uur, waarna we tot 12.00 uur de kleine ronde weer zouden benutten. Het parkoers werd in een achtvorm bewandeld, met doorkomst langs de sporthal, waar telkens bij doorkomst kon worden gefoerageerd. Eerst is het even zoeken naar het juiste tempo, vooral niet te snel, maar ook weer niet te langzaam. Je wilt het immers 15 uren volhouden.

Tijdens de eerste uren is het nog gezellig druk. Op verschillende plaatsen staan er, op de uitrit voor garages, vuurkorven met een knapperend vuurtje en daaromheen de bewoners, knabbelend aan worstjes en chips met het nodige bier voor de dorst. Met de muziek op volle sterkte blijven wij ook alert.

In de vroege morgen zijn er alleen een paar groepen jongeren nog vol enthousiasme bezig om ons wakker te houden.

Ik wandel samen met Theo Klanke (OLAT) door een doolhof van straten. In een ruime bocht naar rechts ontbreken op een zeker moment de roodwitte linten en we kunnen de verleiding niet weerstaan om de kortere bocht te nemen. Later is het lint weer aangebracht en we wandelen, zoals het hoort, weer in de grote bocht. Op verschillende kruispunten zijn nu ook verkeers-

remmers aangebracht. Telkens een stap omhoog en ook weer omlaag is in het begin niet zo erg, maar tijdens de laatste uren word je daar toch wel moe van. Verder zijn er op het parkoers veel hobbels en op de trottoirs veel ongelijk liggende tegels. Bij inritten naar garages zijn de trottoirs ook nog aflopend naar de weg. Allemaal punten waar je, na uren wandelen, extra last van krijgt. Maar het is ons toch weer gelukt. Van de 78 deelnemers, die waren gestart, hebben er 66 de vereiste 95 km gewandeld. De meeste kilometers werden verrassend genoeg, ook voor hemzelf, gewandeld door Rudy de Roovere. Bij de dames geen verrassing, hier was het weer Marleen Radder, die met bijna 120 km, ver voor de andere dames eindigde.

Naast de twee verzorgingsposten, door de organiserende vereniging 'Hart van Brabant', waren er ook nog twee 'wilde' verzorgingspostjes opgezet door buurtbewoners. We kwamen dan ook helemaal niets tekort. Als ik het goed heb, waren er 8 wandelaars van onze vereniging OLAT aanwezig. Hiervan had tijdens deze tocht Paul Canters het beste bioritme.

Vroeg in de morgen, tussen 6.00 uur en 8.00 uur, komen we op het heen en weer gedeelte, van ongeveer 400 meter, steeds dezelfde gezichten tegen. We zitten vastgebakken in eenzelfde tempo. Dan wordt het toch even bijten om in een hogere versnelling te komen. Daarna gaat het toch beter. Het bloed wordt vlugger rond gepompt, en de afvalstoffen hebben geen tijd om in de benen te zakken. De vogels zijn inmiddels ook wakker geworden en zingen het hoogste lied.

Bij de finish wordt het steeds drukker. De speaker, die er gisteravond ook was, is teruggekeerd en weet over iedere wandelaar wel iets te vertellen. De fanfare, die er bij de start ook was, staat nu in de bocht van het heen

en weer stuk, en probeert ons nog een extra adrenaline-stoot te geven.

Maar toch vinden wij het niet erg, ondanks de gezelligheid, dat we rond 12.00 uur eindelijk uitgelopen zijn. Na het douchen, wacht ons dan nog een etentje met de prijsuitreiking. Dit gebeurt nu in de grote, onpersoon-

lijke, sporthal zelf, die zich hier niet zo goed voor leent. Misschien is het een repetitie geweest voor het volgende jaar, want dan wordt de 25^e editie van de 15 uur van Loon gehouden. Dan zijn er natuurlijk een maximum aantal deelnemers en zal deze grote hal wel helemaal bezet zijn.

HEROPENING

HERTOG HENDRIKPAD TE NUENEN

Tekst en foto's: Johan Vellinga

WANDELPADEN

Het is dinsdag 19 maart als 's morgens om half 5 bij ons de wekker afloopt en ik met de nodige dosis tegenzin mijn bed verlaat. Anneke (mijn vrouw) draait zich nog eens om en slaapt verder. Om 05.18 uur vertrek ik met de trein naar Eindhoven, waar ik rond half 9 aankom. Nu nog een eindje met de bus en omstreeks 9 uur ben ik op de plaats van bestemming voor vandaag, namelijk de plaats Nuenen, om hier namens de Wandelsportorganisatie KNBLO de heropening van het Hertog Hendrikpad bij te wonen..

De samenkomst is in Cultureel-Centrum 'Het Klooster', dat is gevestigd in een oud nonnenklooster. Onder het genot van koffie en een heerlijk stuk vlaai wordt het gezelschap, bestaande uit ongeveer 40 personen, welkom geheten door OLAT-bestuurslid Theo Tromp en voorzitter Marinus van Roosmalen van OLAT. Na de koffie vertrekt het gezelschap voor een wandeling van 20 km om het pad in te wandelen. Het weer is goed en onze gids is Piet v/d Laar. De wandeling gaat vanuit Nuenen, waar eertijds de beroemde schilder Vincent van Gogh (1883-1885) heeft gewoond, via mooie, veelal onverharde paden en landweggetjes door een prachtig stuk natuur richting Nederwetten.

Voordat we hier aankomen is er onderweg eerst nog een wagenrust, waar we een kom snert en een broodje eten. Onderweg kunnen we zien dat de winter nu toch echt voorbij is, want alle bomen en struiken beginnen uit te

botten en vroege voorjaarsplanten staan al in bloei. Ook de vogels in het bos worden onrustig, want voor hen breekt er ook een drukke tijd aan met de nestbouw.

Aangekomen in Brasserie/café 'De

Kruik' te Nederwetten, volgt hier het officiële gedeelte van de dag. Hier worden de eerste exemplaren van de nieuwe gids van het Hertog Hendrikpad aangeboden aan diverse personen, namelijk aan de ontwerpers van de route en aan een aantal genodigden. Nadat voorzitter Marinus van Roosmalen het één en ander over het ontstaan van het pad en de vele werkzaamheden door diverse vrijwilligers heeft verteld, krijgt vice-voorzitter Geert Verhaar van de wandelkring Brabant/Zeeland het woord. Namens het bestuur van de wandelkring deelt hij mede dat het bestuur unaniem heeft besloten de Zilveren Kringspeld toe te kennen aan Theo Tromp voor de vele verdiensten op het gebied van de wandelsport, onder andere voor zijn geweldige inzet voor OLAT, LA-commissie en de wandelgroep die altijd op dinsdag een wandeling maakt.

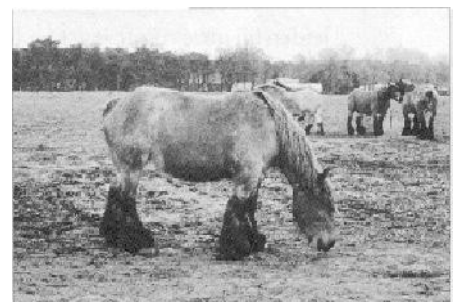
Een verdiende onderscheiding voor een wandelaar in hart en nieren, waarna een hartelijk applaus vanuit de zaal volgt. Na deze feestelijke onderbreking wordt de terugreis, te voet, naar Nuenen

aanvaard, wederom door een prachtig

stukje natuur, waar het hier en daar nog behoorlijk drassig is in het bos, maar als wandelaar heb je daar lak aan, want alles is beter dan lopen over drukke wegen.

Na aankomst in Nuenen wordt er in een

plaatselijk café nog wat gedronken en daarna volgt er een hartelijk afscheid en gaat iedereen huiswaarts. Voor mij betekent dat nog een kleine 3½ uur onderweg, maar het was zeker de moeite van het verre reizen waard om erbij te zijn.

OLAT-bestuur en medewandelaars: hartelijk bedankt voor de gezellige dag en de mooie wandeling en tot ziens.

Margriet Fischer op weg naar Santiago de Compostela

Nadat ik Theo en Conny heb uitgezwaaid zoek ik m'n kamer op in het gastenhuis van de nonnen. (geen sleutel maar een pincode) Later op de avond tref ik Joke die vanuit Etten-Leur naar Santiago fietst.

vandaag vrij koud, en voor me ligt een berg van 800 meter hoog. Vlak daarvoor ligt een gîte d'etappe in Athez, en ik besluit daar de nacht door te brengen, want het is er lekker warm binnen.

Op de 27^e dag, woensdag 17 april kom ik geen enkele winkel tegen, dus mijn tas wordt steeds lichter. Ik loop door een mooi bos met een snelstromende beek naast de weg, met hier en daar een waterval. Het riviertje heet Canche.

In St. Prix ben ik mooi op tijd voor het menu van de dag. Marieke, ik hoop dat Cecile dit verslag aan jou doorstuurt, want ik wil je bedanken voor de tip die je me gaf om goed te eten en te rusten tussen de middag, als dat lukt. (trouwens die van de inlegkruisjes is ook erg goed) Na een dutje in de zon lijkt het net of ik aan een nieuwe dag begin. Dat mag ook wel, want voor de tweede keer vandaag begin ik aan een klim. Deze keer betreft het Mont Beuvray van 821m, waar volop opgravingen worden gedaan. Vroeger lag hier een belangrijke stad, waar in 52 voor Chr. Vercingetorix werd uitgeroepen tot hoofd van de Gallische Unie. Het uitzicht bovenop is fantastisch. Na een afdaling van 5km, komt mijn doel van vandaag in zicht: Laroche Millay, en dat ligt als een puist in het vlakke dal. Voor de derde keer vandaag mogen mijn benen mij naar boven brengen. Gelukkig gaat na enig zoeken de deur van de gîte voor mij open, en kan ik na alles wat ik nog aan eetbaars bij me heb te hebben verorberd, lekker gaan douchen en slapen.

28^e dag, donderdag 18 april. Na een koffie met croissant en wat boodschappen, ben ik al vroeg op pad. Nu volg ik de plaatselijke GRP naar Luzy, waar ik een nieuwe kaart koop, eet, en mijn pad vervolg over een zelf uitgestippelde route. Daar gaat het helemaal fout, en tot overmaat van ramp begint het te regenen. Als je mij in de weer had kunnen zien met mijn poncho, had je kunnen lachen. Natuurlijk duurt het even voordat ik besluit mijn poncho aan te doen. Ik word al nat, rugzak af, poncho pakken, rugzak om, poncho aan. Dus niet! Voor het eerst baal ik ervan dat ik alleen ben, want ik krijg mijn poncho niet over mijn rugzak. Stok erbij, lukt nog niet. Inmiddels is het regenen gestopt. Met de poncho onder mijn arm loop ik te bedenken hoe ik dat ding aan moet doen. Begin al te balen van die 700 gram die ik al weken meesjouw. Als het regenen weer begint, bedenk ik, dat ik m'n poncho eerst over mijn rugzak moet doen, en dan mezelf erbij wurmen. Als ik dat inderdaad pro-

24^e dag, zondag 14 april. Na gezongen Laudes in de basiliek van Madeleine, die niet alleen een mooie lichtval heeft, maar ook een fabuleuze akoestiek (kippenvel), verlaat ik Vezelay via de GR13, die hier goed is gemarkeerd. Ik kom nu in een heel ander soort landschap, kleinschalig, veelkleurig, met veel heggen en koeien. Omdat niemand me kan horen praat ik weer tegen de beestjes in de wei. Dit gebied heet de Morvan en vooral het eerste deel, langs het riviertje de Cure lijkt veel op de Ardennen. Met hoge, steile rotswanden, daslook, koekoeksbloemen, gevlekte orchis en brem. Maar vooral met steile klimmen. Paul, ik heb heel veel plezier van de stok die jij met zoveel geduld en liefde hebt uitgesneden. Na 7½ uur lopen kom ik in Marigny l'Eglise, waar ik onderdak vind in een gîte communal.

25^e dag, maandag 15 april: Vannacht heerlijk geslapen. Als ik aan het gras voel of het inderdaad ijs is wat daarop zit, komt er meteen een horde koeien aandragen. De witte charolai-koeien hier zijn erg nieuwsgierig en luisteren goed met de oren wijd open en aandachtige ogen. Lief.

De stilte hier wordt benadrukt door het subtiele tikje van dennenaalden die uit hun velletje barsten, en soms verstoord door een vlaamsegaai. Hier kan men de gran-tour of Traverse du Morvan maken, niet alleen te voet, maar ook te paard of VTT. Erg goed gemarkeerd. Ik loop over de GR13 tot Saut-de-Gouloux, een waterval in de Cure, en loop dan over een weg naar Montsauchelles-Setton omdat daar een pinautomaat is. Ook met instructie kan ik de camping niet vinden, en zet nog net voor het donker m'n tent op achter de VVV.

26^e dag, dinsdag 16 april. Wat heb ik slecht geslapen vannacht. De klok sloeg ieder uur 2x, ongelijke grond en kou. Na 2 uur lopen laat ik m'n tent ontdooien en slacht m'n grapefruit. Lichtpaarse viooltjes en diepglanzende hulst versieren mijn pad vandaag. Ik kom langs een park met zwijnen, maar degene die ik vorige week met Theo zag was echt wild. Vreemd dat wij er toen maar een hebben gezien, terwijl het wemelde van de sporen in dat bos.

Al weken zie ik een grote vogel, die prachtig zweeft op de thermiek. Hij is groter en donkerder dan een buizerd, met gebogen vleugels en een vrij korte staart. Het is

beer, schiet een boer, verlegen om een praatje, me te hulp. Nu weet ik nog niet of ik het alleen kan. Wordt vervolgd als het weer regent. Na nog een paar flinke klimmen kom ik aan in Issy l'Eveque, waar de camping gesloten is, en ik m'n toevlucht zoek in de goedkoopste hotelkamer. Daar kan ik met het raam wijdopen nog tot 8 uur in de zon zitten.

Peter en Ad, ik hoop dat m'n verslag niet te uitgebreid is, want dan staan jullie voor de moeilijke taak te gaan knippen. Maar ik geniet van elke stap. Vandaag voor het eerst sinds mijn vertrek aan m'n werk gedacht. De eerste keer was toen ik langs een eikenhoutzagerij kwam, toen dacht ik: dat worden straks Rembrandt-kasten. De tweede keer toen ik mijn bed indook, merkte ik op dat het een boxspring-latex combinatie was. Heerlijk geslapen. Omdat de kerk hier genoemd is naar St. Jaques le Majeur, wil ik graag een stempel halen, maar de pastoor woont in Autun, en dat is me te ver om.

29^e dag, vrijdag 19 april. Hoewel het vannacht gevoren heeft, gaan om 10 uur al de pijpen van m'n broek en het vest uit. Ik loop over de D51 en kom vlak langs Neuvy-Grandchamp waar Tarcis zijn huisje heeft. Maar hij is er niet en loopt zo mijn visite mis. Het laatste stuk

naar Digoin trekt lang, maar een plaatselijke wandelaar haalt mij in, en al babbelend gaat de tijd snel. Hij wijst me de camping en daar zet ik mijn tent op, alvorens het stadje te gaan verkennen. Veel bijzonders is daar niet te vinden, alleen een kanaal over de Loire is wel aardig (aqueduct). Als ik het dal inga waar de Arroux, de Loire en het Canal du Centre doorheen stromen, zie ik al een glimp van de 1000 meter hoge bergen waar ik volgende week mee ga kennismaken. Vandaag is het vooral het wolkendek dat fascineert en de douglas-sparren waaronder ik even uitrust. Wat zijn dat machtige bomen, vroeger maakten ze daar scheepsmasten van. Sommige worden wel 70 meter hoog!

30^e dag, zaterdag 20 april. Na een koude nacht, schijnt 's morgens de zon en na een meloen als ontbijt, ben ik pas laat op weg. Langs het kanaal verlaat ik Digoin, en ik kom nu in Auvergne. Vandaag schijnt alles fout te moeten gaan. Ik heb mezelf een rustig dagje beloofd

van 24 km., maar ik loop 2x verkeerd en uiteindelijk heb ik er alweer meer dan 30 opzitten, als ik aankom bij een Auberge Ferme, waar ik wel kan eten, maar niet kan slapen. Maar ik mag mijn tent opzetten in de tuin, en dat is voor mij voldoende. Aan tafel kom ik in gesprek met m'n Nederlandse burens die vlakbij een bouwval hebben gekocht en daar binnenkort gaan bouwen. Het plaatsje heet Lenax.

Op de 31^e dag, zondag 21 april heb ik er een volle maand opzitten. In de wei staan nog steeds die lieve fotogenieke charolai-runderen en ik moet oppassen dat ik er m'n fotorolletje niet mee vol maak. Er zijn hier veel fokbedrijven en de kalfjes mogen bij de moeder blijven. Er zijn

heel wat familietaferelen te zien. Bij boerderijen zie je vaak een soort vogelkooitje staan of hangen, maar daar liggen geitenkaasjes in te rijpen. Ik volg nu de GR3/E3 en die is erg goed aangegeven.

Als ik de laatste heuvel van vandaag afdaal hoor ik m'n eerste krekels. Ik stop in Châtelus, een leuk klein stadje en omdat de gîte gesloten is, krijg ik van de burgemeester een stempel en de sleutels van de feestzaal overhandigd.

32^e dag, maandag 22 april. Na goed te hebben geslapen in de feestzaal, geef ik de sleutel af, drink nog een kop koffie en ga de berg op. het is al warm en de zon steekt behoorlijk. Onderin het dal is het erg warm, boven waait een lekker windje, zoals gewoonlijk in de rug, hier en daar schieten hagedissen voor mij weg. De bergen worden hoger, de klimmen steiler, er valt menig zweetdruppeltje. Even voorbij St.Clement vind ik een Gîte d'etappe waar mijn paard of ezel ook welkom is. Gelukkig heb ik die niet bij me.

33^e dag, dinsdag 23 april. Na een goede nachtrust, mag ik meteen aan een flinke klim beginnen. Ik loop door een beukenbos met heel veel bosbessen die nog niet rijp zijn. Het is er erg stil, behalve natuurlijk de gebruikelijke bosvogels en 2 koekoeken die naar elkaar zitten te flirten. Na eerst een top, komt daarna een afdaling naar Rocher St. Vincent, een hele grote rots op 925 meter hoogte vanwaar men uitzicht heeft naar 3 kanten. Na een maaltijd in Lavoine, gaat het verder omhoog. Het hoogterecord van vandaag staat met 1287 meter op

naam van Puy de Montoucel, en bovenop staat een mooi modern roestvrijstalen kruis en een heleboel narcissen. Een akelig keienpad leidt weer naar beneden, en als ik een stukje wil afsnijden grijpt een tak me bij m'n rugzak. Blijkbaar mag dat hier dus niet. Na een afdaling van bijna 700 meter kom ik vlakbij Chabreloche langs een Gîte en daar val ik vroeg in slaap.

34^e dag, woensdag 24 april. Nadat ik in Chabreloche wat boodschappen heb gedaan, ga ik onder twee grote wegen door en begin weer met klimmen. Op advies volg ik nog steeds de GR3, en niet de variant die in het

boekje staat. Men zegt dat ik het niet meer zo moeilijk krijg, als ik het gisteren had. Dus wel! De paden hier worden ook gebruikt door motorcrossers. Nu gun ik ieder z'n plezier, maar ze maken er wel het pad kapot. Gaandeweg wordt ik sterker (en slanker). Gaandeweg besef ik dat ik met een snelheid van 100 km per 4 dagen van jullie wegloop. En dat

Paul mij straks met een snelheid van 100 km per uur komt opzoeken. Ik verheug me er op. Gaandeweg is een mooie naam voor deze onderneming, en als dit verslag ooit uitkomt in boekvorm, zal dat de titel zijn.

Ik volg nu een driedubbele lijn op de kaart, de grens tussen twee departementen (Puy de Dome en le Loire), de grens van Parc Regional Forez, en de GR3, die loopt over de toppen van de Monts du Forez. Erg makkelijk is het vandaag niet, en als ik om 17:30 uur langs het klooster van Notre Dame de l'Hemitage kom, vind ik het welletjes en schrijf ik in voor een kamer en een maaltijd. Dit klooster ligt hoog op een berg, wordt gerund door 3 nonnen en houdt zich vooral bezig met de ontvangst van pelgrims, in de ruimste zin van het woord. Mijn kamer geeft uitzicht op de klokkenstoel die bewaakt wordt door Jozef met kind.

Op de 35^e dag, donderdag 25 april ga ik na een gezamenlijk ontbijt weer verder omhoog. Alleen niet meer zo steil en zo lang. Tijdens mijn middagpauze hoor ik knabbel en babbelen kibbelen in hun boom, maar ik zie ze niet. Verder omhoog lijkt het of iemand een spiegel heeft gebroken en verstrooid, maar het blijken stukjes mica te zijn. (waarvan vroeger kachelruitjes werden gemaakt) eerder in mijn verslag schreef ik over viooltjes, hier zijn er veel meer, in meer kleurvariëteiten. Niet alleen zachtpaars, maar ook dieppaars en zachtgeel. De heuveltoppen zijn erg kaal, als de zon schijnt, zien ze er somber uit. Hier groeien alleen keien en narcissen en gras. Bij Col du Béal vind ik niet alleen on-

derdak, maar ook een maaltijd. Hebben jullie wel eens een minitornado gezien? Het lijkt net een konijn dat door het veld huppelt en overal op zijn pad alles laat bewegen en ruisen.

Wat is het hier stil 's nachts! Ik hoor het bloed door mijn aderen stromen en een scheet klinkt als een donderslag.

36^e dag, vrijdag 26 april. Als ik de volgende morgen heb afgesloten en de sleutel onder de mat heb gelegd, begin ik aan de klim naar Pierre-sur-Haute. Mijn hoogste berg in de Auvergne van 1634 meter, waar bovenop een militaire basis is. Het waait koud uit het westen en ik loop letterlijk met mijn hoofd in de wolken. Het is hier ontzettend koud, en ik loop over een kale vlakte met alleen gras, een soort steppe. Het doet me sterk denken aan het boek: "ik die nooit een man heb gekend". geen mensen, geen dieren, alleen een leeuwerik die waarschijnlijk speciaal voor mij zingt. De anderhalve den die hier staat heeft bijna steeds een uitgebroke top. Door een gebrek aan markering kom ik uit bij Col de Supeyres, waar de gîte en het restaurant gesloten zijn. Dan maar verder over de weg naar St. Authème, een klein stadje, waar de camping is gesloten, en waar ik dus aangewezen ben op een hotel. Het waait nog steeds, en het begint wat te regenen. In de hotelkeuken heersen Otje-achtige toestanden.

37e dag, zaterdag 27 april. Ik slaap bijna de klok rond en begin dan aan de klim het dal weer uit. "what goes up, must come down", dat klopt: na een klim van anderhalf uur neemt het wegdek weer een horizontale positie aan. Dan ben ik ook weer op de GR3 beland. De mensen hier zijn niet vriendelijk, ieder erf heeft een loslopende hond en geen eigenaar die je te hulp komt. Net als bij het klooster op de berg liggen hier veel omgewaaide bomen van een stam uit de vorige eeuw. Waarschijnlijk mis ik daardoor een markering en kom al afdalend te ver naar het oosten in la Citre. Aardige mensen wijzen me de weg en vullen mijn waterflesje bij. Als ik weer verdwaal mag ik bij ze terugkomen en blijven slapen. Weer omhoog klimmend kom ik in Montarcher weer op de GR. Dit is een klein dorpje, met een 12e eeuwse kerk waar ik een praatje maak met een loco-burgemeester die op de trappen van de kerk aan het BBQ-en is. Hij laat me ook een kijkje nemen in het audiovisueel museum, waar een toverlantaarn uit 1790 staat, de trots van dit dorp met 68 inwoners. Verderop in Estivareilles is de camping open, hoewel er niemand te zien is. Ik zet m'n tent op en ga het dorpje in. Omdat het restaurant gesloten is, koop ik een fles wijn, en een pizza aan de wagen. Ik ben blij dat m'n voeten zich zo goed houden. Hoewel ze 's avonds wat bleekjes zien, vooral m'n hielen, zijn ze de volgende dag steeds weer in goede conditie. Ik smeer ze elke avond in met voetenzalf, en ik heb van die fantastische dure R-L sokken. Bij elke rust geef ik mijn voeten lucht. Als ik m'n vader bel (die op dit moment in het ziekenhuis is voor een

kleine ingreep) vraagt hij elke keer naar m'n voeten. Vroeger hadden wij thuis een ritueel. Op zondag na de hoogmis werd uitgebreid ontbeten. Daarna werd voorgelezen uit de versjes van Annie M.G. Schmidt, en eens in de maand was het teennagels knippen. Dan legde je eerst je ene voet en daarna je andere op een kussen op vaders knieën. Vooral Tarcis schreeuwde als een speenvarken. Biekie spelen was een ander ritueel na de avondmaaltijd, waar vooral mijn broer Paul zich altijd vrijwillig voor opgaf. Hij gaat een dezer dagen ook aan zijn wandeling naar Santiago beginnen, maar zal noodgedwongen de reis een paar keer onderbreken. Paul Succes. Ultreya e Suseya.

38^e dag, zondag 28 april. Over vandaag valt niet zoveel te zeggen, alleen dat alle bergen in oost-westelijke richting liggen, en ik er noord-zuid overheen wil. De bergen zijn niet zo hoog, maar de dalen zijn zo diep. Na 10 km lopen wandel ik Etournac binnen, het is inmiddels 21:15 uur, en in een restaurant belt men voor mij naar een hotel bij het station. Of ik gauw wil komen, want ze gaan zo sluiten. Aangezien de camping is gesloten, en het al donker is, is de keuze snel gemaakt. Dit is tot nu toe mijn zwaarste dag geweest. De natuurstenen huizen beginnen wat donkerder van kleur te worden; er zitten nu ook zwarte stenen tussen, en de brem die hier overvloedig bloeit, is bijna bedwelmend. In mijn volgende verslag zal ik jullie het geheim van de lange en de korte kilometers onthullen. Zoek maar alvast een paraplu.

39^e dag, maandag 29 april. Nadat ik het spoor 3x bijster ben geraakt, hou ik het voor vandaag gezien met de GR3. verder over de weg. Morgen probeer ik het opnieuw. Drie uur banjeren door de bossen en dan op de kaart pas 3cm. Opgeschoten. Ik heb jullie beloofd het verschil uit te leggen tussen korte en lange kilometers. Neem de paraplu en vouw hem helemaal open. Bekijk hem van de zijkant en je ziet een lief heuveltje. Vouw hem half dicht, en je ziet een gemeen steile berg. Net als op een landkaart bekijk je de open paraplu nu van bovenaf, doorsnee \pm 1 meter. Bekijk nu de paraplu van bovenaf als hij halfdicht is, en hij heeft een doorsnee van 50 cm. Toch is de afstand van de rand naar de punt gelijk. Dus op de landkaart zijn steile bergen korte kilometers. Toch? Dit betekent dat je als wandelaar op school ook goed moet opletten als de wet van Pythagoras wordt behandeld.

Na een uur of 6 lopen kom ik aan in Veloûte sur Loire, dezelfde Loire als in Digoin, maar nu in een veel smaller dal, ze spreken hier zelfs van Gorges. Aangezien de camping en de gîte gesloten zijn, slaap ik vannacht weer in een hotel. De patron kan ontzettend lekker koken, en m'n bed is nog zachter dan gisteren, (boxspring uit de jaren '40, schat ik).

40^e dag, dinsdag 30 april begin ik te lopen langs de Loire en dan gaat het omhoog. Na 1½ uur klimmen kom ik bovenop de top, en daar heb ik prachtig uitzicht

op de stad waar ik vannacht sliep. Het is ontzettend warm en als ik pauzeer, zoek ik de schaduw. Ik kom langs Pognac, een dorpje bovenop een berg, met ruïne, en na 4 uur wandelen kom ik aan bij Le Puy en Velay waar ik met Paul heb afgesproken. Paul is gisteren met de motor naar camping Mas de Nadal gereden, waar Marijke een zomer heeft gewerkt, en vandaar komt hij vandaag met trein en bus naar hier. Het eerste dat ik zie is een groot Mariabeeld, dan de kerk St. Michaels bovenop een rots, en daarna de kathedraal met daaromheen de oude stad, ook op een rots. Eerst moet ik helemaal naar beneden, om dan weer omhoog te lopen naar de kathedraal. Een enorm complex met een geweldige trap er naar toe, maar ook allemaal kleine steile straatjes. Er zitten een aantal kantwerkers. Na ons treffen gaan we in de stad iets drinken en vinden onderdak in een oud klooster uit 1654. 's Avonds de stad in om te eten, linzen zijn hier een specialiteit, en we dwalen nog door de oude stad om onze kamer terug te vinden. De trappen worden 's avonds verlicht met blauwe lampjes in het wegdek.

41^e dag. De volgende dag nog een bezoek gebracht aan de kathedraal, voor een stempel, een boekje van de GR65, en een cadeautje voor Tineke. Er staat daar ook een mooi

houten beeld van Jacobus. We krijgen ook allebei een medaille met de Notre Dame van Le Puy, en een pelgrimsgebed in het Nederlands.

Daarna over de trappen naar beneden, en dan weer flink klimmen om de stad te verlaten.

De wind is fris, en na de picknick met demonstratie schapendrijven begint het te regenen. De poncho's gaan aan. (het lukt inderdaad op de manier die ik bedacht had: eerst poncho over de rugzak, dan rugzak om, en dan ik erbij). Het landschap is mooi, de markering prima, veel andere pelgrims, maar het blijft regenen en daarom lopen we het laatste stuk naar Monistrol sur Allier over de gewone weg want de paden zijn gevaarlijk glad en steil.

42^e dag, op donderdag 2 mei gaat het wandelen makkelijk over brede wegen, niet al te veel schapen, lieve honden, stenen muurtjes. Na een goede maaltijd in Saugues doen we bij een beekje een dutje op de poncho.

Het regent niet, maar alles is nog nat van gisteren. We vinden een gîte in Chanaleilles en steken daar 's avonds de open haard aan om de was te drogen.

43^e dag. Als we de volgende morgen wakker worden is alles wit van de sneeuw. We brengen nog een bezoekje aan de 12e eeuwse kerk in dit dorp. De mooiste uit een serie die allemaal een platte klokkentoren hebben, deze heeft er vijf klokken in hangen. Het sneeuwlandschap is prachtig, maar we missen een markering en lopen verkeerd. Gelukkig komen we een aardige boer tegen die ons terugstuurt en het goede pad wijst. Bij de kapel van St. Roch vinden we in het portaal een plekje uit de wind waar we even snel iets eten, het is koud! We komen hoger, en we kunnen heel ver weg kijken. De stenen zijn rose, en in St. Alban zien we een groot huis met heel mooie geel/rode zandsteen. We overnachten in een overvolle gîte in Les Estrets waar nog even een bed wordt bijgezet.

44^e dag, zaterdag 4 mei zijn we al vroeg op weg. Hier is het landschap heel verlaten, deze streek heet de Aubrac in het departement Lozere dat het dunst bevolkt van Frankrijk is. De koeien uit deze streek zijn bruin, hebben lieve ogen en de meeste hebben hun horens nog. Ik vind ze heel mooi. Van de keien uit het land zijn

muurtjes gestapeld, de stenen zijn bijna rond. Het begint te hagelen en te waaien, geen prettige combinatie

in zo'n landschap. Er is geen boom te zien. We kunnen picknicken in een café waar het een enorme bende is. Aan het eind van de dag komen we in een vliegende sneeuwstorm terecht maar als we na een uur aankomen in Nabinals wordt het weer rustig en schijnt de zon. We eten die avond Aligot, een specialiteit uit deze streek die bestaat uit aardappelpuree, 30% kaas van de streek, knoflook en room.

45^e dag, op zondag 5 mei nemen we een kijkje in de kerk uit de 12^e eeuw die van binnen net zo mooi is als van buiten. Daarna vertrekken we door een besneeuwd landschap naar het plaatsje Aubrac. Ergens onderweg op een lastig stuk verlies ik mijn evenwicht en m'n schoen verdwijnt tot het randje in de modder. Voor de schrik bestel ik in Aubrac een stukje bosvruchtentaart dat ze snijden uit een taart van 80 cm. doorsnee. Daar zijn onze vlaaien dwergen bij, en een eetbord is nog niet groot genoeg, de punt steekt over de rand. In dit dorpje staat een hele grote toren, en vroeger werd bij mist en sneeuw de klok urenlang geluid om de pelgrim de weg te wijzen. Er zijn ook nog resten van een hospitaal.

Hiervandaan volgt een hele lange afdaling en in St. Chely d'Aubrac stoppen we. We hebben pas 17 km gelopen, maar tot de volgende mogelijke stop is het nog 19 km, en dat zien Paul zijn benen nog niet zo zitten.

46^e dag, op maandag 6 mei steken we de mooie oude pelgrimsbrug over in St. Chely d'Aubrac en komen in een ander soort landschap, veel groen, glooiend. St. Come d'Olt ligt aan de Lot en is een heel mooi oud stadje waar we even rondkijken en dan de Lot oversteken en volgen tot Estaing, waar een prachtig kasteel heel indrukwekkend ligt te zijn bovenop een rots. Het stadje dominerend. Bij het café aan de brug regelen we een plaatsje in de gîte, een grote slaapzaal verdeeld in hokjes door schotten en gordijnen. Onze buurman maakt de hele zaal wakker door om 6 uur z'n wekker af te laten lopen, en er zelf doorheen te slapen! Erg leuk.

47e dag. We volgen de Lot, die hier vanwege een stuwdam nauwelijks stroomt en dan begint het klimmen weer. Boven angekommen sneuvelt mijn wandelbroek, die toch al doorzichtig was op sommige plaatsen, door een glijpartij bij het verlaten van een rustplek. We lopen vandaag tot Sénergues waar een heel bijzondere toren staat, maar ook een mooie moderne Gîte, waar we met z'n tweeën een kamer hebben.

48e dag, woensdag 8 mei is het nog maar 10 km naar Conques, een middeleeuws stadje dat helemaal verscholen ligt in een dal. Er leidt een mooi groen steil pad naar toe (en ook weer uit).

Conques is een aantal eeuwen in de vergetelheid geraakt en is daardoor gespaard gebleven voor modernisering. We lopen wat rond, bewonderen de kerk binnen en vooral het timpaan buiten, picknicken op de binnenplaats van het klooster en halen een stempel bij de paters. Net zo steil als het omlaag gaat, mogen we ook weer omhoog. De natuur is overweldigend. Soms lijkt het wel of je door een pot honing wandelt. We zien vergilia, pioenroos, aronskelk, gouden witte en blauwe regen. Aan het eind van de middag begint het te regenen en dat maakt de stad Decazeville extra treurig, het lijkt wel een spookstad en er valt niets moois te ontdekken, alles is gesloten, maar de mensen zijn erg aardig. Als we eindelijk een hotel gevonden hebben krijgen we van de hotelbaas een fles wijn, een stuk brood en paté, want alle restaurants zijn gesloten.

49e dag. Als we de volgende dag over de berg zijn geklommen komen we in een leuk plaatsje Livinhac le Haut, doen boodschappen en drinken koffie met 2 Nederlandse wandelaars die we al een paar keer hebben gezien. Het weer blijft goed en we nemen een paar keer een afkorting omdat we vandaag voorbij Figeac willen komen. Paul wil Maandag weer aan het werk. Figeac is een mooi stadje aan de Célé en na het eten lopen we nog een paar kilometer langs de rivier en vinden daar op een gemaaid grasveld een plekje voor de tent.

50e dag, vrijdag 10 mei lopen we over kleine landweggetjes naar Boussac, waar we de GR651 gaan volgen. De Célé stroomt hier tussen hoge rotswanden door, die soms wel meer dan 100 meter boven ons uittorenen. We komen in Espagnac waar een mooie vakwerktoren staat, een ouderwetse gîte en een houten beeld van een pelgrim. Hier moeten onze poncho's weer aan, en de tocht gaat verder boven over de rotsen waar smalle paadjes lopen met aan weerszijde buxus. Erg mooi, maar ook erg nat. In St. Sulpice groeien de huizen uit de rotsen, het is schitterend om te zien hoe creatief de mensen met dit landschap omgaan. De huizen hier zijn versierd met mooi gevormde daken, heel speciale dakpannen, veel

Na 50 dagen wandelen slaap ik uit op **zaterdag 11 mei**. Qua tijd ben ik nu op de helft. Dit wordt m'n eerste rustdag. Op de motor gaan we naar Cahors, waar ik m'n schoenen naar de cordonnerie breng voor een paar nieuwe zolen, want ik heb bijna geen profiel meer. We kijken wat rond in deze grote stad met een heel oud gedeelte en een brug over de Lot met drie verdedigingstorens waarvan de bouw heeft plaatsgevonden tussen de 13^e en de 19^e eeuw. Onderweg terug begint het weer te regenen en ik ben te laat om het wasgoed droog binnen te halen.

OLAT LUSTRUMWANDELING EERSEL, EERSTE PINKSTERDAG

Door: **Mirjam Naninck**

'Nederland is vol': hoe vaak hebben we bepaalde politici die kreet horen slaken, de laatste maanden vóór de verkiezingen? Je kunt het er mee eens zijn of niet. Maar er zijn in Nederland beslist nog plekken waar het absoluut niet vol is, integendeel zelfs. En niemand die dat beter weet dan degene die elke keer weer de OLAT-tochten uitzet. Iemand voor wie ik overigens heel veel bewondering koester, want dat lijkt me een heidense, intensieve klus..... maar wel een dankbare klus!

De lustrumtocht van eerste Pinksterdag (met José Schimmel liep ik 20 km.) voerde ons door het schitterende grensgebied tussen Eersel, Postel en..... waar we liepen wisten we eerlijk gezegd niet, want het was alles natuur wat de klok sloeg: geen dorpje, gehucht of ander teken van menselijke bewoning te zien. En het was prachtig. Bossen in allerlei variaties, dus allerlei kleuren groen; overall fluitende vogels; in het begin veulens in een wei; vennen vol waterlelies; ergens een enorme groep krijsende meeuwen boven een water; een geweldig mooie blauw-witte wolkenlucht, de hele dag. 's Morgens vreesden we nog dat het zou gaan onweren of stortregenen, maar het bleef de hele dag kurkdroog, zonnig en zo'n 20 graden. Zweten dus!

Aan de rand van een vennetje stond Willem te doedezakken: **'waarheen, waarvoor'**. Een unieke ervaring, dat typische, weemoedige geluid in die onbedorven natuur!

Onderweg kwamen we erachter (door borden) dat we een deel van de 'Boevenheuvelroute' liepen. Graag hadden we hier iets meer achtergrondinformatie over gehad, dan had ik daar nu een smeug verhaal over kunnen schrijven tot lering en vermaak van de lezers. Maar we hadden geen idee, dus: verzin er zelf maar iets bij. De verzorgingscrew, goedgehumeurd en attent als altijd, hadden dit keer in plaats van soep allerlei lekkers

torentjes en dakkapellen, veranda's, veel natuursteen. Gestapelde muurtjes in het land en kleine ronde hutjes van platte natuursteen. In Marcilhac stopt het regenen en rusten we even uit met wat brood en chocomel onder een afdak van druivenblad. Dat geeft ons genoeg energie om aan de laatste 10 km. te beginnen, want eigenlijk zijn we allebei vreselijk moe. Als we na een lange dag aankomen op Mas de Nadal is de ontvangst hartelijk en kunnen we onaangekondigd toch aanschuiven aan de tafel. In de keuken zwaaien Trix en Jasper de scepter, en we eten heerlijk, met een lekker glaasje Vin de Cahors erbij. Daarna slapen we als roosjes in de caravan die voor ons klaarstaat na een tocht van ±40 km.

in de aanbieding: peperkoek, sinaasappelschijfjes, meloenschijven, melk, yoghurt in diverse soorten, cola, fanta en zelfs 'dunne ranja', héél goed voor de dorst. Wat me vooral opviel was de rust die bijna overal heerste. Geen groepen fietsers, geen picknickende gezinnen, weinig hondenuitlaters. Zo uitgestrekt is dit grensgebied dat je er dus zou kunnen wandelen zonder iemand tegen te komen. Helaas moest natuurlijk weer een groep motorcrossers die rust verstoren, maar toen waren we al bijna weer terug in Eersel. Toch irriteerde hun lawaai en minachting voor de natuur ons en mede wandelaars enorm.

Het enige waarvan we verder echt last hadden waren de muggen. Die hadden massaal besloten 19 mei tot nationale muggenbulldag uit te roepen, en de daad bij het woord gevoegd. Nog uren na de tocht, op een terrasje op de gezellige markt in Eersel, krabden we ons suf. En nu, 's avonds terwijl ik dit artikel zit te mailen naar de redactie, zie ik dat mijn ene been tot één rode, jeukende vlek is verworpen. Maar ach, er zijn ergere dingen in de wereld!

Er waren deze dag in totaal slechts 477 deelnemers. Bijzonder weinig en ook heel jammer, want het was echt een supermooie tocht en bovendien ideaal wandelweer. Iemand dacht dat het inschrijfbedrag misschien te hoog was. Dat denk ik echter niet, voor een paar euro ben je de hele dag lekker actief buiten, inclusief de boven al genoemde consumpties. Geen geld! Voor mij was het een raadsel waarom er zo weinig animo was. In elk geval waren José en ik blij dat we er wél bij waren: we hebben genoten. Organisatie, vrijwilligers, iedereen die weer hard heeft meegewerkt aan de voorbereiding en het goed laten verlopen van deze tocht: ontzettend bedankt, het was weer helemaal af en OLAT!

'Vermoeidheid weegt niet op tegen de euforie'

Bovenstaande kop is niet van mij, maar las ik in het Eindhovens Dagblad van vrijdag 17 mei. Ik denk ook dat hierin veel wordt weergegeven van hetgeen de wandelaars op de 175 km lange afstandswandeling onder-vonden. Zaterdagmorgen begon met een hevige on-weersbui, maar toen die eenmaal voorbij was verscheen

de zon die in afwisseling met z'n reserveschijf 33 uur heeft geschinen. Precies de tijd die 29 wandelaars kregen om deze lustrumwandeling te voltooien.

Na de inleidende formaliteiten, die vanaf halfnegen plaatsvonden in sporthal De Kienehoef, kon om even over halftien het startschot worden gegeven door Theo Tromp, die een groot deel van de organisatie van het lustrumevenement voor zijn rekening had genomen. De wandelaars kregen voor de start een kopje koffie en een stuk vlaai aangeboden. De OLAT-organisatie was ook bijzonder ingenomen met de belangstelling voor de start van enkele OLAT-leden die speciaal voor deze gebeurtenis naar Rooi waren gekomen.

Na een korte toespraak door Theo, met vooral instructies voor onderweg, en een statieportret begon het gezelschap aan het eerste deel van de tocht, die ongeveer 65 km lang was en door een mooi gedeelte van de Brabantse Kempen leidde. Deze opdracht was tevens taakstellend, want binnen 9 uur moest deze afstand tot Eersel worden overbrugd. Ik heb begrepen dat de wandelaars zich voortreffelijk aan het schema hielden. Degenen die iets vlugger wandelden, moesten bij de verzorgingsposten even in toom worden gehouden om de groep niet te ver uit elkaar te laten vallen. Hopelijk komt er nog iemand van de deelnemers met een verslag, dat wij dan in het OLAT-Nieuws van juli zullen opnemen.

Rond 19.00 uur naderden de wandelaars 't Vierspan in Eersel waar OLAT dit weekeinde te gast was.

Even voor zeven uur waren 27 deelnemers aan de 110 km lange Kempenlandtocht, onder feestelijk tromgeroffel van de drumband van De Donksbergen, naar het historisch Kempenplein in Eersel vertrokken, om vanaf daar aan de tocht te beginnen. Hier werd ook een foto van de groep gemaakt. Zij zouden op een later tijdstip door de wandelaars op de 175 km worden gevolgd.

De groep die zaterdagmorgen uit St.-Oedenrode was vertrokken kreeg in 't Vierspan een warme maaltijd aangeboden. En de wandelaars observerend, lieten zij zich het aangeboden goed smaken.

Na deze hartversterking liet een enkeling de voeten nog even controleren of maakte gebruik van de therapeut die tijdens deze tocht het gezelschap op geregelde tijden ten dienste stond.

Tegen halfnegen waren alle deelnemers van de 175 km ook aan de grote ronde van 110 km begonnen. Nu kon wat rustiger aan worden gewandeld, want ze kregen enige verruiming van tijd toegewezen tot zondagavond halfzeven.

In grote lijnen was het volgende traject uitgezet over Duizel, Steensel, Dommelen, Westerhoven en dan richting Luyksgestel.

Even voor Luyksgestel voegden de 25 wandelaars op de Kennedymars zich bij de route.

De Kennedyafstand ging om 22.00 uur van start vanaf 't Vierspan. Omdat dan de avondschemering al is ingevallen, is een groepsfoto op dat tijdstip altijd moeilijk,

ook de reflectiemiddelen spelen wel eens op.

Omdat ik persoonlijk in deze groep meeliep kan ik wat meer details geven.

In de bebouwde kom van Eersel werden we voorafgegaan door Paul, maar daarna konden we zelfstandig, op de voortreffelijke markering, onze weg vervolgen richting Bergeijk. Hier was het heel rustig en zonder problemen kwamen we bij de eerste verzor-

gingspost. Zoals gebruikelijk doen we daar chocolademelk met peperkoek. Ik liep deze 80 km samen met Piet, samen hebben we ook de voorgaande uitvoeringen van de Kempenlandtocht gedaan.

Na een mooi stukje parkoers, waar we al werden inge-

haald door wandelaars op de 110 km, kwamen we bij De Liskes waar we soep kregen. Het is dan vroeg in de nacht als we het donkere fietspad door dit natuurgebied gaan volgen. Vanwege de heldere maneschijn hebben we geen problemen om op het juiste spoor te blijven. Piet was namelijk zijn zaklantaarn vergeten, en ik heb er geen 'meer'. We volgen nog even een groepje wandelaars, waaronder Piet de Ruijter, maar op den duur laten we hen toch gaan.

Eenmaal aangekomen in de Belgische agglomeratie Lommel lopen we constant over verharde wegen en komen zo af en toe ergens door een bebouwde kom. Als wij er 20 km op hebben zitten, het loopt dan tegen halftwee, zijn we al ingehaald door wandelaars op de 175 km, die er hier precies 100 km en 700 meter op hebben zitten.

De verzorgingspost heeft vanillevla in de aanbieding en ik maak daar 'ruim' gebruik van.

De volgende plaats heet Kattenbos, en we lopen daar door vernieuwde straten. Vorige keer lag hier alles nog open, maar nu heeft het Lommelse toch een aanzienlijke uitstraling gekregen wat betreft de moderne infrastructuur. Na Kattenbos volgt een 'donker bos' en er lijkt geen einde te komen aan de weg. Omdat er op voortreffelijke wijze is gemarkeerd kunnen we onze weg toch goed vinden.

Bij het Duitse soldatenkerkhof staat weer verzorging voor ons klaar. We lessen de dorst voordat die werkelijk is ontstaan, want het volgende 'stuk' is 10 km lang tot de grote verzorging in Lommel-Kerkhoven.

Bij mij kwam dit deel in het traject zwaar over. Je loopt over schijnbaar eindeloze fietspaden door bossen. En dat schijnen moet je echt letterlijk nemen. Gedurende ongeveer een half uur zien we 'een licht' in de verte, dat bij elke stap van ons, toch even ver weg blijft. Maar als

het ons dan toch is gelukt is om 'het' in te halen komen we weer in de bewoonde wereld. Gelijk met het ochtendgloren bereiken we de Feestzaal in Kerkhoven, waar Paul Rietjes, met hulp van Conny en Deborah de wandelaars een overheerlijke pastamaaltijd voorschotelt.

Hier wachten twee wandelaars van de 175 km afstand op vervoer. Ze hebben besloten de tocht niet verder te vervolgen. Een van hen is Frances Rouppe van der Voort. Jammer, maar als het niet meer gaat is het verstandig te stoppen, en soms is dat zelfs de grootste overwinning op jezelf. Frances heeft er dan ruim 100 km opzitten, in ons puntenklassement is dat presteren tot uiting gebracht met 300 punten.

Het is zondagmorgen en het zonnetje schijnt alweer als Piet en ik ons pad vervolgen. De 110-175 km moeten hier een extra lus van 10 km wandelen en zij komen straks weer op deze verzorgingspost terug. De 80 km wandelaars maken nu een wandeling door een natuurdomein dat 'De Most' heet. Een deel daarvan is ongeveer vergelijkbaar met de Drunense Duinen, tenminste wat los zand betreft. Dit zijn o.a. de opmerkelijke verschillen met andere Kennedymarsen: het lopen over onverharde

natuurpaden en soms over 'ongebaande' wegen.

Even daarna stuiten we op een kanaal, maar dat is maar voor even, want we worden weer een dorp ingestuurd. In de buurt van Rauw worden we verwend en voor de liefhebbers is er zelfs een eitje in de aanbieding. Na deze post maken we onze eerste vergissing tijdens deze tocht. We lopen klakkeloos een tweetal 'snelle' jongens na en jawel hoor die zagen het rechtsaf pijltje niet, en wij dus ook niet.!

Als we weer op koers zijn, volgt na het recreatiepark 'Rauwse Vennen' en alle meren die daarbij horen, weer een pad langs het kanaal. Eigenlijk zijn we een beetje gedesoriënteerd, want we denken nu voortdurend de verkeerde kant op te lopen. Maar na het zoveelste

'kunstwerk' zijn we dan toch bij de splitsing van de kanalen. Waar 'De Blauwe Kei' had moeten zijn, ligt nu de 'De Zevende Heerlijkheid' en de cappuccino met extra slagroom smaakte er voortreffelijk. Een 'foutje' maakte onze consumptiebon even onbruikbaar, maar niet ongeldig. Ik hoorde dat enkele wandelaars op dit punt toch enige 'onregelmatigheid' in de organisatie hebben ondervonden.

Wij hebben nu nog ruim 20 km voor de boeg, terwijl er de 110 al 87 km op hebben zitten en de 175 km wandelaars precies 149 km op de teller hebben staan.

Het komende stuk gaat door het gebied van Mol dat tot het Antwerpse behoort. Ook komen we dan weer stilaan op eigen grondgebied en doemt er zo nu en dan een grenspaal op. Er staat nog een verzorgingspost op Belgisch grondgebied op ons te wachten. Hier maak ik een foto van Esther, ter opluistering van het interview dat José elders in dit clubblad over haar heeft neergeschreven.

Wandelmaat Piet is hier ook even aan rust toe, olieverversing noemde hij dat later.!

Terug in Nederland kunnen wij in 'Hof van Heden' weer even onze benen wat rust gunnen, en is er tevens gelegenheid om de consumptiebon te versnaperen.

Nog enige bospaden, dan een ven dat ons niet onbekend voorkomt, wederom een verzorgingspost, nu ook met mensen op de recreatieve afstand, maken het wandelfeest compleet. Als uitzondering mogen wij als lange afstandwandelaars een verhard fietspad gebruiken, terwijl de recreanten het vermaarde wilgenpaadje door de Cartierheide voorgeschoteld krijgen. Ergens midden in het bos vonden ze voor ons nog een

plekje om een en ander aan te bieden. De verzorging was overdadig, evenals de bepijling van de hele route. Om het geheel een echte OLAT-uitstraling te geven, kregen we nog een rondje langs slootkanten, maar zoveel aandacht hadden we nu echt niet verdiend.

Bij 't Vierspan had de organisatie een prachtig getuigschrift voor ons klaar liggen en wij konden ons onbezorgd gaan toeleggen op een verdiende rust. Onze bewondering gaat uit naar de dames en heren, die de monsterafstand van 175 km wisten te overbruggen en steeds

een opgewekt woord hadden als ze ons onderweg passeerden. Bijgaand een vriendelijke groet van Marcel als bewijs dat vermoeidheid niet opweegt tegen de euforie. De hele organisatiecrew wil ik bij deze dankzeggen voor het voortreffelijk werk dat iedereen, zonder uitzondering, heeft geleverd.

Ad van Asten, voor OLAT-Nieuws

REIS NAAR LA PALMA, 1-15 februari 2002 (slot)

Door Peter van de Ven

Maandag 11 februari: Vandaag zouden we een local footpath gaan bewandelen in het zuidoosten van het eiland. De afstand zou niet zo groot zijn, maximaal tien kilometer, want 's-middags zouden we ons storten op het Palmese Carnaval. Op de weg van Santa Cruz naar Los Canarios stapten we drie kilometer voor het stadje Mazo uit. In het begin was het een beetje puzzelen om de juiste route te vinden, het was een beetje een survivaltocht, vanwege hoog gras, struiken en grind. We moesten zelfs een Duitse toeriste inschakelen, maar een kwartier later stonden we dan toch op de weg die parallel liep aan de hoofdweg en die in zuidelijke richting naar Mazo zou leiden.

Op dat eerste onverharde gedeelte hing overigens een aangename doordringende bloesemlucht. De route was nogal zonovergoten, dus we waren blij dat we onder een jeneverbessstruik konden uitpuffen. Dit was ook het pad, dat het dichtst langs het vliegveld liep. Het aantal

vliegtuigen/jes dat wij in die anderhalf uur zagen opstijgen was op de vingers van twee handen te tellen.

Het stadje Mazo was de grote rust van de wandeling, dus eindelijk weer

eens een café op de route, met (gelukkig) schaduw. Hier zat ook Chila, een dronken carnavalsvierder, die fanatiek probeerde onze namen uit te spreken.

Hij kon nauwelijks meer op zijn benen staan, zouden die hem nog kunnen dragen vanmiddag in Santa Cruz? Op de tweede helft liepen we aan de andere kant van de autoweg terug naar ons startpunt. In het begin liepen we langs een pottenbakkerij, waar keramiek gemaakt werd. Er stond nog zo'n karakteristieke molen langs de

werkplaats, zo een die doet denken aan Don Quichotte. De weg was nu constant verhard. Voor de tweede keer hadden we contact met een overwinteraar, we kwamen zelfs op zijn erf, om even uit de zon te zijn (temperatuur 30 graden!). Niet het hoogteverschil, maar de zon was nu de moeilijkheidsfactor.

Na bij de auto's nog wat gegeten en gedronken te hebben, reden we naar Santa Cruz. Ruimschoots op tijd arriveerden we bij de kustboulevard, waar om drie uur de optocht langs zou komen. Theo had ons al gewaarschuwd witte kleding te dragen. Met Carnaval spreekt men daar namelijk over de terugkeer van de Indianen. Dit zijn inwoners van La Palma en de overige Canarische Eilanden, die op Cuba en in Zuid-Amerika hun geluk gingen beproeven. Dit lukte meestal niet, maar witte kleren en grote koffers moesten de indruk wekken dat ze kapitalen verdiend hadden. Liep je dan in een donkerkleurige outfit, dan had je waarschijnlijk gefaald, en dan werd je door de witten 'gestraft' met talkpoeder. Theo zelf werd op het eerste terras al te grazen genomen door operatiechirurgen in groene kleding, ze waren wel zo beleefd om eerst zijn bril af te zetten. Naarmate de middag vorderde, bleek dat witte kleding geen garantie was om niet 'getalkt' te worden. Ik werd als voorlaatste 'geëxecuteerd' (met dank aan Loek!). Toch is iemand van ons groepje de dans ontsprongen, hij was

zo slim om met Hennie van Rhoonwijk te verdwijnen. De optocht liet lang op zich wachten, dus om de

tijd te vullen hebben we nog wat rondgelopen en 'geterrasseerd'. Bij een van die terrassen zat een groep die wat mij betrof de groeps prijs verdiende: zij stelden een welgestelde Venezuelaanse familie voor.

Tegen halfzeven kwam dan eindelijk de optocht langs. In tegenstelling tot Europa zowat geen wagens, alleen groepen, met veel strooien hoeden, en als variatie op al dat wit: zwarte negerinnen. Het grijs van de betonnen boulevard was nu helemaal overdekt met een witte talklaag. En Prins Carnaval (de enige grote wagen) had misschien wel duizend kilo talk aan boord, geef mij dan toch maar de Duitse prinsen met hun snoepgoed! In het lunapark kwam ik ons witste OLAT-lid tegen. Op de foto ziet u, dat deze Hagenees best weet hoe je Carnaval moet vieren, ondanks het feit dat hij boven de grote rivieren woont!

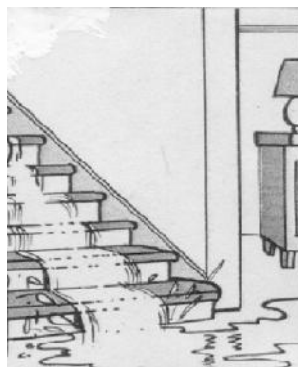
Iets later dan de afgesproken tijd teruggereden naar onze appartementen: twee mensen waren vergeten om te gaan eten (Theo, bedankt voor het vinden van de

friettent!) en er moesten nog wat blikjes bier gekocht worden. Wel een erg vreemd alcoholpercentage: 0,6%!

Dinsdag 12 februari: Na de luie dag van gisteren weer een dag, waarop we veel kilometers zouden lopen en er veel geklommen en gedaald zou worden. We zouden starten in de buurt van Los Tilos, het plaatsje waar we acht dagen geleden ook geweest waren, op een hoogte van 400 meter. We zouden uiteindelijk bij de water-vallen van Corderos uitkomen, en die lagen liefst 1000 meter hoger. In het begin was het nog gemakkelijk lopen over een brede bosweg. We liepen weer door het subtropische woud, met grote aantallen reuzevarens. Na drie kwartier gingen we 100 meter het pad af naar een uitzichtspunt. We zaten nu op 800 meter en helemaal buiten de bewoonde wereld, het enigste wat je zag was bos, bos, en nog eens bos. Mocht het weer zo heet worden als gisteren, dan hadden we een prachtige parasol boven ons hoofd! Theo was op het bospad gebleven, die was vorig jaar al op dat punt geweest. Hij verveelde zich niet terwijl wij weg waren, want enige vinkjes kwamen op de broodkrumels af die hij strooide, ze gingen zelfs op zijn hand zitten!

Een kwartier later het punt waarop de Hagenezen Lodewijk en Sjaak zouden omkeren. Zij zouden een gemakkelijkere weg lopen naar het eindpunt San Andres. Hier begon ook een smaller pad. Op een bordje stond een waarschuwing dat de route gevaarlijk was, dus we moesten goed uitkijken, hoe we onze voeten neerzetten. Na tien minuten werd het pad toch weer gemakkelijker, maar het stijgen begon ons parten te

spelen, 600 meter omhoog binnen twee uur is niet niks!

In het eerste uur werden daarom al drie pauzes ingelast. Na vijf kwartier konden we goed zien dat we hoog zaten, want we liepen langs een afgrond. Soms ging het, op slechts een meter links van het pad, tientallen meters naar beneden.

Na anderhalf uur vonden we een prachtige rustplaats, een bedding van een riviertje met hoge stenen.

De zon was nog niet zo heet, dus we konden daar in een eerste klas zetel van genieten.

Tot aan de watervallen verloren we nog heel wat zweetdruppeltjes.

Dit was dan ook de enige dag waarop we 1000 meter achter elkaar klommen. De watervallen ansich vielen tegen: drie waterstralen met

een maximale hoogte en breedte van respectievelijk zes en twee meter. Maar natuurlijk wel het besef, dat we hier konden rusten en niet meer hoefden te klimmen.

De eerste paar kilometer zouden we langs een watergoot naar beneden lopen, waarbij we nauwelijks een hoogteverschil zouden overbruggen. Alleen aan het begin ging het, over een trap met een houten leuning,

dertig meter naar beneden. Heel opvallend was dat de leuning zo nu en dan omgevallen of helemaal verdwenen

was, terwijl je aan het hout kon zien, dat de trap nog maar recent aangelegd was. In ieder geval kon een aardverschuiving niet de reden zijn, want de trap was nog intact.

Bij de laatste treden passeerden we nog een paar watervallen, de Fuentes Marcos, nog geen giganten, maar in ieder geval twee keer zo groot als de eersten.

Nu werd het weer een tunnelroute, maar liefst dertien tunnels, die waren uitgehakt door de arbeiders die het gootje

hadden aangelegd. Bij de tweede tunnel moest de regenkleding aan, want daar kwamen ook meerdere stroompjes uit het plafond. Bij de ingang lag een blauwe plastic zak, dat werd dus mijn pak. De onbekende schenker was aanzienlijk kleiner dan ik, want de zak kwam niet verder dan borsthoogte. Nou ja, wie het kleine niet eert...

En om het wandelplezier nog groter te maken, verstpapte ik me al na acht meter, waardoor mijn linkerknie iets

roder werd. Toen we deze tunnel van plm. 100 meter verlieten, liet Hennie op zich wachten, maar die had zich zo professioneel gekleed, dat het leek of ze op een poolexpeditie was. Zo zie je, in ons groepje werd heel uiteenlopend tegen het waterprobleem aangekeken. Er moest overigens ook goed naar boven gekeken worden, want het plafond was soms erg laag, dus vaak liep je in een hoek van 140 graden, half boven het gootje hangend. In de laatste tunnel moesten we, op het punt

waar het gootje ons verliet, boven op de overkapping klimmen, toen werd het heel even handen- en voetenwerk! Bij het boswachtershuisje Casa del Monte hadden we weer een zonneteras.

Hier liet ik mijn linker- en Carla's rechterknie vereeuwigen. Al die schrammen en dat bloed lijkt heel in-

drukwekkend, maar als je dan weer een maand in Nederland bent, lijkt het net of er nooit iets gebeurd is.

De laatste twee uur, waarbij we nog heel wat moesten afdalen, liepen we over een holle weg tussen de bomen. Later was de weg zo diep, dat we tegen de wortels aankeken. De kleur van de lava werd een beetje geelachtig, het deed aan de mergel in Limburg denken. Ergens heb ik Hennie van Rhoonwijk nog zien vallen. Daar ben ik een beetje jaloers op, die valt maar één keer per dag, en voordat ze ligt staat ze alweer overeind!

Later gingen de bomen over in struiken, en toen konden we de eerste tekenen van de bewoonde wereld zien.

Hier zat een aantal hanen in kleine kooitjes. Die waren waarschijnlijk bestemd voor hanengevechten, hier mag het 'Dierenbevrijdingsfront', wat mij betreft, best het gaas doorknippen!

Toen we bij de autoweg waren, was het slechts vijf minuten rijden naar San Andres. Hier zaten Sjaak en Lodewijk bij een 'herrietent', maar even later werd een restaurant aan een pittoresk pleintje gevonden, en hier hebben we heerlijk gegeten.

Woensdag 13 februari: De eerste dag dat het weer het voor het grootste gedeelte van de dag liet afweten. De lucht was helemaal betrokken en zo nu en dan regende het behoorlijk. We hadden dan ook geen haast om ergens naar toe te gaan, en er werd zelfs al gezocht naar een overdekt alternatief.

Uiteindelijk besloten we dan toch maar naar het zuidelijkste punt van La Palma te rijden, en te kijken of daar bij de vulkanen San Antonio en Teneguia gewandeld kan worden. Op de parkeerplaats van eerstgenoemde vulkaan werden we verrast door een juffrouw, die parkeergeld en

entree kwam vragen, per auto kostte dat zeven euro. Ze had het niet gemakkelijk, want er stond een akelige koude wind. En bovendien was dit voor vakantiegangers, die elders overal voor niets naar toe konden, een onverwachte ontwikkeling, dus de meesten reden door, waardoor ze er weer achteraan moest rennen.

In het bezoekerscentrum eerst maar koffie gedronken. We zaten daar een uur, omdat de tweede auto op zich liet wachten. Er was daar gelukkig genoeg te zien, en er werd zelfs een filmvoorstelling gegeven over de vulkanische activiteit op het eiland en zeer belangrijk: we zaten warm binnen!

Daarna gingen we toch maar de eerste vulkaan, de San Antonio, beklimmen. Dit was 500 meter lopen, en goed uitkijken, dat je niet de krater ingeblazen werd, Sjaak draaide zelfs al na tien minuten om. Doordat zijn poncho over zijn hoofd waaide, kon hij niets meer zien, en uittrekken kon ook niet.

Op de top had je een prima uitzicht op de andere vulkaan, de Teneguia, en ook kon je de vuurtoren op het zuidelijkste punt zien liggen. De San Antonio was in 1677 uitgebarsten en door de lavastromen was de bron Fuente Santa bedolven. Dit was een tegenvaller voor de middenstand, want hier werd geneeskraft aan toegekend.

Toen we weer terug waren werd besloten om met zes man de route naar de Faro (=vuurtoren) de Fuencaliente te lopen. Dit zou ongeveer anderhalf uur in beslag nemen. Het pad was het slotstuk van de GR131 (=de Vulkanenroute). De eerste kilometer ging het honderd meter omlaag over een bochtig (lava)grindpad, dus uitkijken voor uitglijden. Aan het begin waaide het nog behoorlijk, maar toen we beneden op een bredere weg liepen, zaten we meer in de luwte, dus niet meer zo koud (geschatte temperatuur: 14 graden).

Twintig minuten later moesten we rechtsaf slaan, en daar zouden we tot de vuurtoren weer op een smal pad lopen. We liepen nu door lavavelden waar zowat niets groeide. Niet zo vreemd, want de vulkaan die wij nu aan onze rechterhand hadden liggen was pas dertig jaar geleden uitgebarsten.

Er viel nog heel even een NATTE SNEEUWBUI. Net op dat moment zagen we Hennie en John Verhoeven tegen de flanken van de Teneguia opklimmen. Je mocht een extra lusje over die berg maken, maar daar waaide het net zo hard als op de San Antonio. Dat de grond hier nog warm aanvoelt, vanwege de recente uitbarsting, is natuurlijk een fabeltje om toeristen te lokken!

Tegen twee uur 's-middags kwamen we bij de Faro de Fuencaliente aan. Hier had Theo met Conny nog heer-

lijk in het restaurant gegeten, helaas had men dit jaar besloten, om het pand te verbouwen. Uit de wind en in de zon konden we nog redelijk van de meegenomen proviand genieten.

In Fuencaliente, dat ik eerder in dit verhaal vermeldde als Los Canarios (de Spaanse naam) hebben we nog geruime tijd gezeten, mede vanwege het op en neer rijden van de vuurtoren naar het dorp. Maar dat geeft niets, het was in een café, en we hadden volop gelegenheid om ansichtkaarten, brochures en cadeautjes voor het thuisfront te kopen.

's-Avonds 'thuis' gegeten. Theo had voor een nasi-maaltijd gezorgd. Een beetje jammer dat de pindakaas van Lodewijk op was, maar zonder pindasaus was het nog een overheerlijke maaltijd!

Donderdag 14 februari: Het weer was beter dan gisteren, zonder het echt goed te noemen. De start van de laatste wandeltocht was het dichtst bij huis: in het plaatsje El Paso, waar we al meerdere keren het café en de supermarkt van binnen hadden gezien.

Qua klimmen zouden we vandaag nog een behoorlijk zware dag voor de kiezen krijgen. Het ging al gauw zo'n 400 meter omhoog. In het begin nog vrij vlak, tussen wijnvelden door. Zo nu en dan zagen we in grasvelden rare hopen stenen liggen. Had dit een historische betekenis, of waren het alleen maar uit de kluiten gewassen steenmannetjes? Het was hier ook erg groen, waarschijnlijk viel er hier wat vaker een buitje, omdat de wolken niet over de bergrug, die Oost- en West-Palma scheidde, konden komen.

Toen ging het omhoog door een bos. Iedereen ging weer in zijn eigen tempo, want het zou nog wel twee uur duren, voordat we echt boven waren. Ergens onderweg hoorde ik nog iemand verzuchten: "Theo, was doe je ons toch aan!"

Rond een uur of één stond iedereen toch op het grote lavaveld, dat deze keer als top fungeerde. We hadden overigens, tijdens de beklimming, overwegend in de mist gelopen.

De afdaling ging over hetzelfde soort terrein, met dit verschil dat je over een weg met haarspeldbochten kon lopen, of een pad kon nemen, dat die bochten afsneed. Steeds meer mensen bleven de grote weg volgen. Zouden de krachten het toch een beetje aan het begeven zijn, na dertien dagen wandelen?

We picknickten nog ergens langs een afrastering van meer dan 300 meter, daarachter zal wel de een of andere rijke 'stinkerd' gewoond hebben.

Het laatste stuk terug naar El Paso bestond uit een enigszins lastig pad, tussen akkers en een lavaveld, met grotere ruige stenen. Toen kwamen we op de grote weg uit, die Oost- en West-Palma met elkaar verbond. Het café daar was gesloten.

Op het moment, dat ik dit schrijf, is de Kennedymars Sittard al voorbij, waarbij wandelaars non-stop 34 kilometer lopen, dus moet ik klagen over een traject van

14 kilometer zonder rust? Dus nog twintig minuten lopen, en in een bekend café onze laatste wandelkilometers uitgeluid.

Daarna hebben we ons in onze huisjes snel opgefrist, want we zouden nog een speciale slotmaaltijd genieten in Los Llanos. Daar wist onze gids Jean-Louis nog een leuk tentje, waar we van authentieke Palmese gerechten konden genieten. Even vreesde ik nog dat we

winterkleding mee moesten nemen, maar we aten niet in een echte, maar in een nagebouwde grot. Het smaakte heerlijk, maar omdat ik niet culinair onderlegd ben, moet U zich maar tot het toeristenbureau van Spanje wenden, als u precies wilt weten, wat de ultieme Palmese 'eetervaring' is!

Vrijdag 15 februari: De terugreis naar Nederland: de eerste dag dat er niet gewandeld hoefde te worden. Natuurlijk moesten we onze appartementen in goede staat achterlaten, dus nog een beetje corveeën. Zoals bij elk vliegveld is voorgeschreven, moesten wij twee uur voor vertrek aanwezig zijn. We namen afscheid van onze gids Jean-Louis. Misschien dat Theo hem binnen een jaar terugziet, want hij is zo 'gek' op dit eiland, dat het niet uitgesloten is, dat hij er groepen gaat begeleiden.

Twee uur wachten op een vliegveld is een noodzakelijk kwaad, maar niet voor ons, want op deze manier konden we nog even op het zonneterras zitten, met een temperatuur van tussen de 23 en 26 graden. Omdat ik al een beetje 'als een kreeft' was, zat ik daar wel, maar keerde wel de zon de rug toe.

Op de geplande tijd landden we op Schiphol. Gelukkig was ieders bagage meegekomen, dus we konden vrij vlot naar onze respectievelijke bestemmingen terugreizen. En wat mij opviel: om zes uur nog steeds daglicht, dus niet meer in het donker fietsen van mijn werk naar huis! De lente zou niet meer zolang op zich laten wachten.

Tielerwaardroute, 67 km.

Door Willemien Konink

10 april, 2002. De Tielerwaardroute is een wandelpad van de NWB, dat loopt van Tiel naar Gorinchem, door de Betuwe, en is 67 km lang. Wij, Martin en bovengenoemde, besloten deze tocht in het voorjaar te gaan wandelen, als de bomen en de heesters in bloei staan. Dan moet je toch nog kiezen tussen de pruimenbomen, perenbomen, kersenbomen, en de appelbomen, die wat later bloeien.

Wij gingen op 10 april van start, toen de appelbomen nog net niet in volle bloei stonden.

Het was die dag prachtig weer, wel koud, maar zonnig en droog. We besloten het pad in één keer te lopen. We begonnen dus vroeg. Eerst vroeg opstaan en naar Tiel rijden, waar we wilden beginnen. Om halfzeven waren we in Tiel, parkeerden de auto bij het station en gingen op pad voor een lange wandeldag. Eerst een stukje door Tiel, na de Waterpoort was er nogal wat veranderd aan de kade langs het kanaal. Na enig zoeken en goed kijken kwamen we toch weer goed op de route. We genoten van de mooie omgeving met uitzicht op veel bloeiend hout. We liepen langs kasteel Ophemert, en kwamen zo in het plaatsje Ophemert op een T-kruising waar ze ons linksaf richting Tiel stuurden. Voordat we in de gaten hadden dat dat niet klopte, waren we al een km verder, dus weer terug omdat een dorpsstraat nu eenmaal niet buiten het dorp ligt maar in een dorp! Foutje van het routeboekje, en zo waren er nog meer onvolkomenheden - Nu ja wij zijn er altijd nog uitgekomen -. In Opijnen namen we onze rust en genoten van de koffie die we mee hadden genomen. Om half 10 zijn de

meeste gelegenheden nog gesloten en daar hadden we op gerekend.

Verder ging het naar Neerijnen, waar we, op de gracht van kasteel, ma en pa eend zagen met 10 eendenkuikens. Het waren de eerste eendenkuikens die we dit jaar zagen. Het is altijd weer een vertederend gezicht. Kasteel Neerijnen doet ook dienst als gemeentehuis. Na Neerijnen kwamen we door een stukje bos, waarin bruggetjes nu duikers zijn geworden, en daar moesten we overheen. Opnieuw komen we langs een kasteel, ditmaal kasteel Waardenburg.

Even later komen we langs een molen die 1.5 meter verhoogd is. Omdat de dijk verhoogd is kwam de molen te laag te staan om voor de wieken voldoende wind op te vangen, vandaar die verhoging. Vanaf de dijk heb je een mooi uitzicht op Waardenburg. Vandaar gaan we richting Tuil, ondertussen genietend van de vele mooie vergezichten. We lopen veel op verharde wegen en dan kun je beter van je af kijken, dan wanneer je in een bos loopt met boomwortels op de paden, of modder.

Na Haaften komen we weer langs een molen, deze heet 'De Blauwe Reiger'. Over de dijk gaan we verder naar Hellow, er stond een harde wind. Ook hier passeren we weer een molen: De Voorste Hellowse Molen. Hierna nemen we weer rust en gaan dan verder via Asperen naar Heukelum, waar we langs Kasteel Heukelum komen.

Op de Appeldijk is het mooi lopen er staan veel bloeiende boompjes dicht bij de dijk. Nu kunnen we goed

zien hoe zo'n bloem er uitziet met zijn prachtige kleuren, vooral de appelbloesems zien er mooi uit. Omdat ze daar wat beschermt staan zijn ze hier en daar al helemaal uit.

We rusten nog een keer, voordat we in Gorinchem aankomen. Als we er zijn, moeten we eerst nog de weg

zoeken naar het station. Omdat ze met de Betuwelijn bezig zijn klopt onze route helemaal niet meer. Om ongeveer 5 uur waren we op het NS-station. We konden terugzien op een mooie dag, waarbij we langs bloeiende boomgaarden liepen, langs molens en kastelen en door mooie dorpjes kwamen. Kortom een mooie wandeldag en een mooie route.

Het Oudergem van Nederland

Henri Floor & Coos Verburg

www.henrifloor.meyweb.nl

Van zaterdag 20 april op zondag 21 april 2002 organiseerde Euraudax de 30-uurs Donderloop. De verschillende afstanden die hierbij gelopen konden worden waren respectievelijk 25, 50, 75, 100, 125 en 150 km. De start was vanuit Partycentrum & Catering De Donderberg te Leersum op de Utrechtse Heuvelrug. Een kwartier voor de start vond er een kort toespraakje plaats door de plaatselijke burgemeester.

Henschotermeer route

Klokslag 10 uur vertrokken we op zaterdag 20 april. De startaccommodatie lag fraai in de bossen aan de voet van de 36,3 meter hoge Donderberg. Het eerste stuk voerde over landgoed Breeveen en we liepen daarbij door bos en over hei. We staken een verkeersweg over en dwaalden vervolgens door de bossen van landgoed Maarsbergen overgaand in de Kaapse Bossen. In Maarn werd een verzorgingspost bereikt. Daarna liepen we door het centrum van Maarn naar het Henschotermeer. Via Peppelenk en de Koeheuvels bereikten we het centrum van Maarn weer en even later ook dezelfde verzorgingspost als de eerste. Door de bossen van Maar en van Landgoed Maarsbergen bestegen we de 46 meter hoge Darthuizerberg. Rond 14.30 uur werd partycentrum De Donderberg weer bereikt. Bij deze Donderloop werden steeds lussen van ± 25 km gemaakt en je kwam dan dus steeds weer bij het startpunt uit. Deze lus had als verstoppunt het Henschotermeer en kreeg daarom ook deze naam. In de rusttijd van 31 minuten kregen we een lunch aangeboden.

Palmstad route

Om 15.00 uur begonnen we aan de tweede lus. Deze volgde eerst even de verkeersweg naar Doorn. Ter hoogte van het voormalige revalidatiecentrum De Hoogstraat sloegen we af. We liepen langs de noordkant van camping De Bonte Vlucht en kwamen toen in bosgebied De Diepwel, eigendom van Natuurmonumenten en mede behorende tot de Kaapse Bossen. Bij het Doornse gat daalden we over een steile zandheuvel af. Daarna zetten we koers naar bosgebied De Ruitenbergh. Op een parkeerplaats in de Kaapse bossen was een verzorgingspost. We bestegen de 52,9 meter hoge Doornse Berg en bereikten daarop Chalet Sint Helenaheuvel. Na een verkeersweg overgestoken te hebben dwaalden we door de bossen van Hoog Moersbergen. Via de Van Braam Hoeckgeest Kazerne van het korps mariniers zetten we koers naar Palmstad, een buurtschap vallend onder de gemeente Doorn. Na Huize Doorn liepen we op de rand van bos en weiland-

gebied. Aan de Beaufortlaan was nog een wagenrust. Over de lange Oude Postweg werd koersgezet naar buurtschap Darthuizen. Rond 19.20 uur werd partycentrum De Donderberg bereikt. We hadden er nu 50 km opzitten. Er waren weer een aantal wandelaars die er alsnog bijkwamen. De grootste afstand waarvoor zij nog konden inschrijven was 100 km. We hadden nu een rust van 65 minuten. Hier werd ons een diner aangeboden. De nacht naderde en iedereen werd verzocht om een reflectievest mee te nemen.

Nederrijn route

We liepen langs de zuidkant van Leersum in de richting van Amerongen. Het was nog net niet te donker bij onze passage door het Zuylensteinse bos. Over een aantal wegen met fraaie statige huizen doorkruisten we Amerongen. Via kasteel Amerongen werd koers gezet naar de Rijn. We liepen hier over een verharde weg door de Amerongse Bovenpolder naar het veer over de Rijn. Aan de Rijn, maar nog voor de pont hadden we een verzorgingspost. Er werd omgeroepen dat we de eerstvolgende pont wel moesten nemen. Daarna volgde een 3½ km lange asfaltweg, de winterdijk langs de Rijn.

Het was hier donker. We hadden uitzicht op de Rijn en de verlichting van de dorpen Amerongen en Elst. In de verte zagen we de verlichte Cuneratoren van Rhenen. Opnieuw staken we de Rijn via een pont over. Er kwam net een pont aanvaren toen wij kwamen aanlopen. Nadat de laatste wandelaar op de pont stond, vertrok

de pont meteen. We liepen naar en door Elst. Van deze 25 km lus was Elst het verste punt. Daarop liepen we in de richting van Amerongen. Aan de rand van Elst hadden we nog een wagenrust. Deze wagenrust was, evenals de vorige en de nog komende, prima. Iedere keer stonden er ongeveer 1½ maal het aantal deelnemers aan bekertjes klaar. En iedere keer kregen we er iets bij. We hadden volop keuze uit: soepstengel, gevulde koek, kleine marsjes, een plak koek, kleine worstjes, bekertje vruchtenyoghurt, een appel, banaan, enz.

We bereikten het centrum van Amerongen en liepen hier langs de grote St. Andrieskirk. Het was nu bijna middernacht, dus vrij rustig. Vlak voor het bord einde bebouwde kom van Amerongen stond het gemeentebordje van Leersum. Dus de gemeentegrens van Leersum grenst hier pal aan de bebouwde kom van Amerongen. Door buitenwijken van Leersum werd partycentrum 'De Donderberg' weer bereikt. We hadden nu een rust van 40 minuten. Hierin werd ons een bord soep aangeboden met een kop koffie.

Overberg by night

Om 1.15 uur op zondagochtend verlieten we 'De Donderberg'. Ons pad voerde hier door de bossen van het Leersumse Veld. Gelukkig scheen de maan op driekwart sterkte. Want in de bossen zelf was verder geen verlichting van 'boslantaarns' (in tegenstelling tot straatlantaarns). We staken de A12-snelweg over in de gemeente Woudenberg en hadden hier uitzicht op een fel verlicht benzinepompstation. Nu volgden enige lange plattelandswegen. Vlak voor de gemeentegrens van Scherpenzeel en tevens provinciegrens met Gelderland was een wagenrust. De verlichting bestond hier, naast een straatlantaarn, uit waxinelichtjes in glazen potjes, een romantisch gezicht. Via buurtschap Lambalgen, vallend onder Woudenberg, dwaalden we verder naar Overberg in de gemeente Amerongen. Overberg ligt aan de spoorlijn naar Rhenen, maar heeft geen eigen treinstation. Langs de noordkant van de bossen van Zuylenstein en over de Ginkel, waar opnieuw ook geen 'boslantaarns' waren, werd partycentrum 'De Donderberg' weer bereikt. Het was nu half zes in de ochtend en we hadden hier een rustpauze van 50 minuten. Nu werd ons een ontbijt aangeboden.

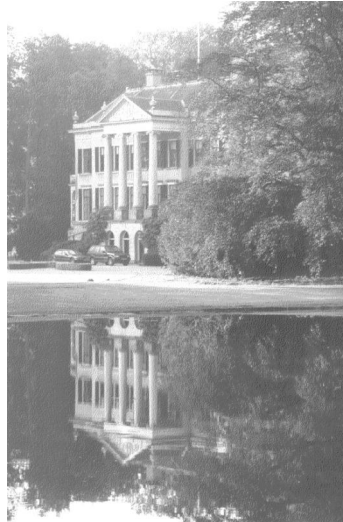
Kastelenroute

Even na kwart over zes vervolgden we ons pad. Eerst liepen we naar het centrum van Leersum en kwamen langs het plaatselijke dorps huis. Door buitenwijken van Leersum werd koers gezet naar het Zuylensteinse bos. Deze naam is al een paar maal gevallen, maar iedere keer liepen we door een ander deel van dit bos. Nu kwamen we langs een schaapskooi en langs de slotgracht en het kasteel Zuylenstein zelf. In Amerongen liepen we nu in zijn geheel om kasteel Amerongen. Over een pad langs uiterwaarden werd in Zandvoort een verzorgingspost bereikt. Hier wordt uiteraard niet de plaats Zandvoort bedoeld, maar een straatnaam in

Amerongen. Hier in de buurt ligt ook de Amerongse Bovenpolder. Deze polder is opgesplitst in een deel dat eigendom is van SSB en een ander deel dat behoort tot het Utrechts Landschap. Wij vervolgden ons pad langs de Amerongse Bovenpolder dat behoort tot het Utrechts Landschap. In Elst aangekomen volgden we de provinciale weg zo'n 3 km. Het was net na 8 uur op zondagochtend, dus uitermate rustig. De goede stemming werd mede veroorzaakt door het zonnige weer. Buiten Elst betraden we het beschermde natuurgebied Plantage Willem III. In de verte zagen we enige loslopende runderen waar wij gelukkig geen last van hadden. Bij de ingang van de jeugdherberg Eikelkamp te Elst werd de provinciale weg naar Veenendaal bereikt. Spoedig sloegen we hier af en langs de noordkant van Elst, in de Amerongse bossen, werd over een asfaltfietspad opnieuw een wagenrust bereikt. We dwaalden verder door het Amerongsebos en kregen uitzicht op restaurant 't Berghuis. Daarna liepen we langs de noordkant van Amerongen op de grens van buitenwijken en bosgebied. Door het Zuylensteinsebos werd Leersum bereikt. Via de Uilentoren en graftombe Nellestein werd partycentrum De Donderberg weer bereikt. Het was net half elf geweest op zondagmorgen 21 april 2002 en kregen nu een bord macaroni aangeboden. Dit keer hadden we een rustpauze van 55 minuten. Er was nu 125 km afgelegd.

Darthuizer-route

De laatste lus van 25 km voerde in zuid-westelijke richting. Als eerste liepen we naar kasteel

Broekhuizen. Vanaf een brug weerspiegelde het kasteel fraai in een grote vijver. Daarna doorkruisten we buurtschap Darthuizen. Nu kwamen we door het beschermde natuurgebied Sandenburg.

Deze smalle strook bos van natuurgebied Sandenburg ligt tussen de provinciale weg van Doorn naar Leersum en de historische Postweg

waarover vroeger de tram reed. Oorspronkelijk maakte het deel uit van het gelijknamige particuliere landgoed met kasteel in het Langbroeker Weteringgebied. Sandenburg ligt op de overgang van de Utrechtse Heuvelrug naar het Kromme Rijng gebied. Het zuidelijke deel bestaat uit naaldbos met brede beukenlanen. Een aantal jaren geleden is daar een begin gemaakt met de omvorming naar loofbos.

Aan de Sandenburgerlaan was een verzorgingspost. We volgden de Sandenburgerlaan ruim 3 km en als beloning zagen we aan het einde van deze laan kasteel

Sandenburg fraai liggen. Daarna volgden we de Langbroekerwetering 1½ km alvorens het centrum van Langbroek werd bereikt.

Langbroek bestond rond 100 hoofdzakelijk uit moerasbos. Het gebied diende als verzamelbekken voor het hemelwater van de Heuvelrug. Met de ontginning kon pas na 1122 worden aangevangen, toen de dam bij Wijk bij Duurstede de Kromme Rijn afsloot. De bisschop van Utrecht en het domkapittel maakten aanspraak op Langbroek. Uiteindelijk erkende de bisschop de rechten van de dom, die de heerschappij echter moest delen met Gijsbert van Abcoude. De ontginning ging als volgt in zijn werk: de landeigenaar gaf delen van het gebied uit. De ontginners trokken de moerassen in en men groef er weteringen en sloten voor de afwatering. De maten van de percelen waren veelal smalle en langwerpige 'copes'. Een cope had veelal een breedte van ongeveer 100 meter en een standaardlengte van 1250 meter. Zo ontstond het copelandschap, ook wel het slagenlandschap genoemd. De Langbroekerwetering was de belangrijkste manier om het gebied te ontwateren.

Langs een gerenoveerde oude dorpspomp en de plaatselijke kerk werd Langbroek weer verlaten. We liepen in de richting van Doorn, maar sloegen voor Doorn af om even later

weer een verzorgingspost aan te treffen. Langs Huize De Grote Wijngaard werd een buitenwijk van Doorn bereikt. We kwamen verder nog langs een schaapskooi en boerderij 't Boompje alvorens bij Tuin-

centrum Darthuizen de laatste wagenrust te bereiken. Met een vertraging van een kwartier werd om 16.13 uur de finish bereikt. We werden daar verwelkomd door enige tientallen mensen, familieleden van diverse deelnemers.

Nabeschuwing

Het was een zware tocht geworden. Dit kwam mede door grote stukken onverharde wegen en paden en de diverse stijgingen. We liepen hier ook niet voor niets op de Utrechtse Heuvelrug. Het was uitstekend wandelweer geweest. Er was geen enkele regendruppel gevallen. Zaterdag was het meest bewolkt geweest. In de nacht van zaterdag op zondag was het kwik gedaald tot 0°. Daardoor heb ik nog een groot traject met een muts op gelopen. Zondags was er overwegend zonneschijn met een maximum temperatuur van 16°. Op alle verzorgingsposten was steeds ruimschoots te drinken en te eten. Ik vermeld nu achtereenvolgens de door de wandelaars gelopen afstand met daarachter het aantal deelnemers: 150:42, 125:28, 100:7, 75:4, 50:17 en 25:43.

Alleen op de 150 km was een uitvaller.

De kop van dit verhaal luidt: "het Oudergem van Nederland". Oudergem is een voorstad van Brussel. Hier wordt elk jaar een 30 uren Euraudax-wandeloct georganiseerd. Hier worden ook 6 lussen van 25 km gelopen. Velen vinden de tocht in Oudergem één van de best georganiseerde Euraudax-tochten in België. In Nederland werd dit keer sinds lange tijd weer eens een tocht van maximaal 150 km georganiseerd. Hier liepen talrijke Belgen mee, en die kwamen met de omschrijving van "het Oudergem van Nederland", mede ook door de goede organisatie.

Het IVV-nummer was 11563.

GRENSPALEN TUSSEN NEDERLAND EN BELGIE (4)

Door: Piet Jansens

De bron waaruit ik citeer over de geschiedenis van de grenspalen komt uit het boek: **'De Grens Bepaald' van Co Bieze**. Verder is het boek over de grensgeschiedenis in Zeeuws-Vlaanderen van P. Stuij erg goed en dan zijn er boeken van diverse heemkundekringen, die interessant zijn indien ze langs de grens hun 'werkterrein' hebben. En tenslotte is er nog alle informatie te vinden op Internet: html.huizen.dds.nl/~eefberns/ of via www.hejoly.demon.nl/netherlands

Dinsdag 8 mei 2001

Langs de grens van Kanne naar Smeermaas

We zijn weer terug in Limburg om vandaag een groot gedeelte rondom Maastricht te wandelen. Vanwege de MKZ-crisis hebben we een paar maanden geduld moeten hebben om weer langs ongebaande wegen in Nederland te mogen wandelen, maar nu zijn op een enkele uitzondering na, de meeste gebieden bereikbaar. Het is nog erg vroeg in de ochtend als we de trein vanuit Soest nemen om in Utrecht de intercity te nemen naar Maastricht. De trein valt een beetje tegen, het is een erg oude trein en niet zo'n mooie dubbeldeks die we eigenlijk verwachtten op dit lange traject. Hij rijdt wel

exact op tijd en zal dat tot aan ons eindpunt blijven doen, en dat is dan toch een pluspunt.

In Maastricht aangekomen nemen we de (Belgische) bus naar Kanne, een grensdorp ten zuiden van de St.Pietersberg, waar we in februari gestopt waren met onze wandeling langs de grenspalen in Limburg.

Het is schitterend weer als Janny en ik rond tien uur (Castor is er deze keer niet bij, dat is wat lastig met een lange treinreis) de rugzakken omdoen, stafkaart in de hand, vanaf Gp-64 een voetpad tussen de weilanden richting Neerkanne opgaan.

De eerste grenspaal vandaag (N° 65) vinden we achter een muurtje in een weiland Ook de nummers 66 en 67 staan in hetzelfde weiland langs de oever van het ri-

viertje de Jeker, dus dat schiet lekker op. Terug naar het voetpad en dan een bruggetje over het dorp in. Aan de voet van de Cannerberg in de Kapelstraat vinden we Gp N° 68. Alle grenspalen kunnen hier wel een onderhoudsbeurt gebruiken, sommige zien er slecht uit: roestig, weggezak of zelfs met stukken eraf.

Eerst het dorp in naar de plaatselijke bakker, die verkoopt heel lekkere vlaaien en met een bak koffie erbij kunnen we er weer even tegen. Dan naar de Muizenbergweg, richting Vroenhoven, waar bij de oprit naar Kasteel Neercanne de Gp N° 69 staat. De volgende grenspaal waar we tegenaan lopen is Gp N° 71, maar waar is dan nummer 70 ?? De stafkaart is toch duidelijk, eigenlijk gewoon langs de weg. Een paar aanwonenden weten het wel, er is nog een klein paadje uitgehakt in de mergel en verstopt tussen de struiken ontdekken we hem. Een schitterende locatie ! Dan weer terug naar de Muizenbergweg om de weg te vervolgen langs de Gp'n 72 en 73. De laatste is ook ver weggezak in de grond, zodat het nummer amper te lezen is.

We zijn pas een paar kilometer onderweg, maar het lijkt wel of we de hele dag al bezig zijn. Vlug door, de Susserweg op, een onverhard pad tussen de akkers. Na Gp N° 74 gaan we langs de rand van een boomgaard het veld in naar Gp N° 75 en een stukje verderop zien we de volgende grenspaal al staan. Bij een boerderij moet N° 77 staan, doch we vinden hem niet. Ook hier moet de bewoner uitkomst bieden, hij loopt even mee en het blijkt dat een heg er helemaal omheen gegroeid is. We mogen een paar takken wegbuigen om een foto te kunnen nemen van het nummer. Voor deze gelegenheden hebben we oude lappen bij ons zodat we het nummer een beetje kunnen schoonmaken. Om die lappen nat te maken heeft Piet een speciale methode die beter niet verteld kan worden, dat is wel te raden.

Grenspaal N° 78 staat een stukje verder scheef weggezak in de berm van de kruising Bieslanderweg en Diependaalweg. De laatste weg nemen we naar de woonwijk Wolder in Maastricht waar bij de eerste huizen Gp N° 79 staat en aan de Tongerseweg de volgende twee. We volgen een zandpad aan de buitenkant van de woonwijk Daalhof en komen achtereenvolgens langs de Gp'n 82 t/m 85. Het Albertkanaal loopt hier in een boog ten westen om Maastricht heen en je zou verwachten dat de oostelijke oever dan de grens zou vormen, maar niets is minder waar. De grens was er name-

lijk eerder dan het kanaal en heeft hier een eigenaardige zigzag vorm wat kwam door eigendomsbelangen van de stukken land bij de opdeling van Nederland en België in 1839. Daardoor zien we dat de stad Maastricht met diverse nieuwbouwwijken oprukt tot pal aan de grens en dat de Belgen driftig bezig zijn om op hun territorium een groot industrieterrein aan te leggen.

We volgen nu de Europaweg die parallel langs het kanaal loopt en fotograferen de palen 86 t/m 89. Er is iemand bezig geweest met de witkwas die alle knoppen van de grenspalen wit heeft geschilderd. Een eigenaardig gezicht. Dan gaan we weer een zandweg op achterlangs een skihelling en de grote stadscamping 'De Dousberg' waar Gp N° 90 staat. Achter een oude fabriek zoeken we naar Gp N° 91, doch de stafkaart laat ons hier in de steek. Deze geeft een aantal Gp'n aan, maar dat blijken zgn tussenstenen te zijn en niet de gezochte grenspaal. Terwijl Janny alvast naar de verkeersweg loopt (de Via Regia), blijft Piet tevergeefs tussen de struiken zoeken. Juist als we bij een huis aanbellen om te vragen of de bewoners de locatie weten, zien we de grenspaal bij het huis naast de oprit staan. Dat is ook toevallig ! We mogen een foto maken en leggen uit wat we aan het doen zijn. Opmerkelijk is dat de grenspost nog steeds bewaakt wordt door de Rijks-wacht die al het vrachtverkeer controleert wat België binnenkomt.

Vanaf Neercanne tot Veldwezelt hebben we geen enkele horecagelegenheid aangetroffen en het is toch zachtjesaan tijd voor een lunchpauze. Bij de grenspost vinden we een aardig plekje om de laatste boterhammen op te eten en berekenen of we nog voldoende tijd hebben om bij het dorp Smeermaas tot aan de rivier de Maas te kunnen komen. We denken dat het moet lukken, maar het zal een latertje worden. Door al het zoeken en heen en weer lopen gaat er veel tijd in zitten en wandelen we meer kilometers dan verwacht. Dus de rugzakken maar weer eens omdoen en verder gaan. Gelukkig is het de gehele dag prachtig weer al staat er wel veel wind, wat je goed merkt op de kale hoogvlakte.

Aan de overkant van de weg moet ergens Gp N° 92 zijn, doch wij zien voorlopig alleen de grote steenfabriek van Van Heijlen. Aan de chauffeur van een grote shovel vragen we of we het terrein opmogen, en die heeft geen bezwaar. Met een grote armzwaai wijst hij dat "daar ergens" een grenspaal staat. Tussen de gebouwen door bereiken we de achterkant van de fabriek en vinden de grenspaal tussen grote hopen klei en zand, bestemd voor de stenenproductie. Hij ziet er niet uit tussen al dat stof. Na het maken van de foto maar gauw door naar een schonere omgeving, en over een stuk ruig terrein bereiken we weer de weg langs het kanaal en Grenspaal N° 93.

Nog steeds trekken we verder noordwaarts langs de buitenwijken van Maastricht en gaan nu over de onver-

harde Zouwweg richting Smeermaas. We passeren de Grenspalen 94 en 95 en slaan dan een zandpad in naar N° 96. Voor de volgende palen zouden we helemaal terug moeten en over de Zouwweg verder moeten gaan om er bij te kunnen komen. En dat terwijl we ze een paar honderd meter voor ons zien staan !

We gokken het er op en wandelen langs een akkerrand rechtstreeks naar Gp'n N° 97 en 98 toe. Naar de vol-

GRENSTENEN

in akkergebied west van Maastricht tussen GP-96 en GP-97

gende lukt dat niet en we moeten nu dus wel terug naar de Zouwweg. Op een kruispunt staat een mooi kapelletje, we zitten daar even uit de wind, en gaan het zandpad in naar Gp N° 99, die hoog in de berm van de holle weg staat.

Een nieuw industriegebied met nieuwe wegen ligt voor ons. Dit staat nog niet op onze kaart, doch een mooie asfaltweg tussen kantoorpanden brengt ons bij Gp N° 100, dan een oud spoorlijntje over en precies bij het binnenkomen van het dorp Smeermaas staat aan de Grensstraat (!) de volgende grenspaal. Via een zijweg

komen we bij de grensovergang op de Brusselseweg, die gek genoeg zowel in België als in Nederland zo heet. Aan de westkant van de weg staat Gp N° 102 en aan de overkant van de straat hoort N° 103 te staan. Na enig zoeken ontdekken we hem temidden van vele struiken, boompjes, en bloemen van de bloemisterij. Voor een foto mogen we wat bloembakken opzij zetten. Waar is Gp N° 104? Volgens de stafkaart moet deze aan de oever van de Zuid-Willemsvaart staan, doch weer is het zoeken. Naast het kanaal is een steile begroeide helling met daarachter een weiland, maar we vinden niets. Dan maar weer vragen bij het eerste huis ernaast. De bewoners zijn zo bereidwillig om ons de plek aan te wijzen, en dat blijkt toch weer mee te vallen. Eigenlijk vlakbij, maar doordat de grenspaal helemaal begroeid is met klimop, zagen we hem over het hoofd. De klimop wordt verwijderd voor het maken van de foto en dan wandelen we naar de overkant van het kanaal waar op de andere oever N° 105 wat meer in het zicht staat. Tenslotte nog een klein stukje naar de Maasdijk waar we aan de oever van de Maas de Grenspaal N° 106 aantreffen.

We hebben het hele traject langs de grens nu afgelegd van het zuiden van Maastricht tot aan het noorden en daarbij zeker meer dan 25 km gewandeld. Als afstand lijkt het niet zoveel, maar je bent er wel de gehele dag mee bezig. Nu weer een stukje terug naar de Brusselseweg waar de bushalte is naar de stad. Jammer is dan dat je zo'n drie kwartier moet wachten voordat de bus komt. De (Intercity)trein die ons naar Utrecht brengt is nog slechter als vanochtend. Het is nu een oude gammele Duitse trein die vroeger misschien wel comfortabel was, maar waar nu de vering in de banken zo van versleten is, dat je beter kan staan. Maar niet klagen, want ook deze trein rijdt precies op tijd. Het was een lange, maar mooie dag in het Limburgse land.

Noot Redactie:

Omdat er enkele verhalen nogal fors zijn uitgevallen, hadden we helaas te weinig ruimte over om de kopij van Constant Dedel, Piet Royakkers en Theo Tromp te plaatsen. Wij hopen dat Constant, Piet en Theo hier begrip voor hebben. Ook zagen we ons genoodzaakt om het vervolghet verhaal over het Noaberpad van Piet en Janny Jansens nog een maandje te bewaren.

Ad van Asten.

De recreatieve wandelkalender

15 juni	Rijsbergen	Harmoniezaal, Langestraat 1	(80)-40-25 km	7.00 – 8.00 uur	☎ 076-5964666
15 juni	Roosendaal	Wijkhuis West, St. Lucasplein 3	40-25—10-5 km	Vanaf 8.00 uur	☎ 0165-542446
15-16 juni	Escharen	DEW, Essinklaan 1	42-30-20-15-10-5 km	Vanaf 6.30 uur	☎ 0486-473527
15-16 juni	Helvoirt	Cafe Den Bol, Torenstraat 10	50-40-30-20-12 km	Vanaf 6.00 uur	☎ 073-6416641
23 juni	Schaijk	De Postduif, Schutsboomstr. 33	42-30-20-10-5 km	Vanaf 7.00 uur	☎ 0486-461575
23 juni	St. Anthonis	Sportp. De Laan, Ledeackersestr	60-40-30-25-15-10 km	Vanaf 6.00 uur	☎ 0485-382533
23 juni	Waalwijk	Zanddonk, Willaertpark 2a	30-20-10-5 km	Vanaf 8.00 uur	☎ 0416-337251
29 juni	Den Bosch	HOC, Dokterkampstraat	50-40-30 km	Vanaf 6.00 uur	☎ 073-5530455
30 juni	Breda	Cafe 't Oagje Dreef	40-30 km	Vanaf 8.00 uur	☎ 076-5151922
30 juni	Oeffelt	Nieuwe Wijngaard, Dorpsstr. 16	50-40-30-25-20-15-10 km	Vanaf 6.00 uur	☎ 0485-362064
6 - 7 juli	Teteringen	De Mammoet, Calslaan 101	40-30-20-10-5 km	Vanaf 8.00 uur	☎ 076-5872835
(6) - 7 juli	Someren	Wilhelminaplein	(80 km) 40 km	(22.00 uur) 8.00 u	☎ 0493-496717

**KEMPISCHE WANDELDAAG 2 T/M 4 AUGUSTUS, 'DE KIEVIT', LINZE 13 GELDROP
DAGELIJKS AFSTANDEN VAN 35 - 25 OF 15 KM**

☎ 040-2552742